
SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE INCOME FROM THE
SUBSCRIPTION FUND
BEGUN IN 1858.
23 Jan. 1873.

DE

PRONOMINIS PERSONALIS USU ET COLLOCATIONE IN XENOPHONTIS ANABASI

SCRIPSIT

AUGUSTUS BIERMANN

BRANDENBURGI
TYPIS ADOLPH MUELLER

1873, Jan. 23.
Subscription Fund.

De pronominis personalis usu et collocatione in Xenophontis Anabasi.

Si verum est in litteris ne minimum quidem esse contemnemdum, meo jure mihi videor tantillam rem sumpsisse tractandam, pronominis scilicet personalis usum et collocationem, neque eam in universis Graecis litteris aut saltem in sermone Attico, sed in uno tantum scriptore ejusque uno opere. Cui rei si plus temporis navare licuisset, omnia Xenophontis scripta complexus quae exstant, et re fortasse uberiora et exemplorum copia parciora praeberem. Quod quum mihi non liceret, id saltem egi, ut quae in Xenophontis Anabasi exstarent exempla colligerem et ordine quodam disponerem causasque cur quoque loco pronomen aut hunc aut illum locum obtineret, explicarem.

Duo autem sunt capita quibus totam rem contineri velim, quorum prius erit de nominativo casu, alterum de casibus obliquis; de his ipsis agetur tripartito, prout pronomen aut pendet vel a verbo vel ab adjectivo cum copula conjuncto, aut subjectum est vel infinitivi vel genetivi quem vocant absoluti, aut denique a comparativis pendet aliisque vocabulis, quae proxime accedunt ad notionem comparativi; quae restant exempla ad finem addentur.

Cap. I.

De nominativo casu.

Nominativo casu docent grammatici non usos esse Graecos nisi cum vi, vel saltem exceptiones esse rarissimas. Attamen videtur non tam raro nominativus sine vi adhibitus esse. Nam quamvis plerumque invenire possis quod opponas, sunt tamen loci satis crebri, quibus hoc quoque difficillimum sit et torti quid appareat, ut ipse dubites num recte egeris. Itaque rectissimum videtur, iis locis, quibus nisi arte aliqua adhibita oppositum non inveniatur, pronomen judicare sine vi esse positum.

Inservit pronomen subjectis accuratius distinguendis, quam potest fieri sola flexione verborum; quum autem ipsum vim non habeat, ad aliud vocabulum se applicat, quo firmetur et stabiliatur. Ita proxime accedit ad pronomina, maxime ad relativa, ad conjunctiones et ad alia vocabula quae cum vi efferuntur; quibus locis in Graeco pronomine non major

vis inest quam in Germano. Haec sunt exempla quibus pronomen sine ulla vi ad pronomen relativum inclinatum quasi est; 2, 5, 8: ..(*θεῶν*) *παρ' οἷς ἡμεῖς τὴν φιλίαν συνθέμενοι κατεθέμεθα.* — 2, 5, 18: (*πεδία*) *ἃ ὑμεῖς φίλια ὄντα σὺν πολλῷ πόνῳ διαπορεύεσθε.* 3, 2, 5: *Ἀριαῖος δέ, ὃν ἡμεῖς ἠθέλομεν βασιλέα καθιστάναι.* — 3, 2, 13: (*πόλεων*) *ἐν αἷς ὑμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐτράφητε.* — 6, 6, 17: (*Δεξίππου*) *ὃν ὑμεῖς ἐπίστασθε ὑμᾶς προδόντα.* — 7, 2, 34: (*τοὺς ἵππους*) *οὓς ὑμεῖς ὄψεσθε.* — 7, 6, 35: (*ὑμεῖς δ',*) *ὑπὲρ ὧν ἐγὼ ἀπήχθημαι..* — Eodem modo pronomen personale se applicat ad pronomen demonstrativum: 1, 7, 9: *οὐκ ἀμαχεὶ ταῦτ' ἐγὼ λήψομαι.* — 2, 3, 24: *ταῦτα ἐγὼ ἀπαγγελῶ βασιλεῖ.* — 4, 1, 21: *ταῦτ' ἐγὼ ἔσπευδον.* — [2, 5, 21: *οὐχ οὕτως ἡμεῖς, ὦ Κλέαρχε, οὔτε ἀλόγιστοι οὔτε ἠλίθιοί ἐσμεν.* —]; et ad pronomen personale: 2, 5, 8: *τῶν δ'ἀνθρωπίνων σὲ ἐγὼ ἐν τῷ παρόντι νομίζω* ... —. Insequitur pronomen personale conjunctionem his locis: 2, 2, 3: *ὡς γὰρ ἐγὼ νῦν πυνθάνομαι.* — 3, 3, 2: *ὡς ὑμεῖς ἐπίστασθε.* — 5, 5, 8: *ὡς ἡμεῖς ἠκούσαμεν.* — 5, 7, 15: *ὡς ἐγὼ νῦν αἰσθάνομαι.* — 6, 4, 18: *ὡς γὰρ ἐγὼ .... ἤκουσα.* — 6, 6, 26: *ὅταν δ'ἐγὼ κελεύσω.* — 7, 2, 25: *ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν.* — 7, 2, 27: *ὥσπερ σὺ ἔλεγες.* — *2, 3, 24: *μέχρι δ'ἂν ἐγὼ ἥκω.* — *3, 1, 31: *ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον.* — *5, 6, 29: *ἐξήνεγκε γὰρ τὸν λόγον, ὡς ἐγὼ πράττειν ταῦτα διανοοίμην ἤδη οὐ πείσας ὑμᾶς.* — *5, 7, 10: *κἀμοὶ φθονούντων ὅτι ἐγὼ ὑφ' ὑμῶν τιμῶμαι.* — Ad alia autem vocabula cum vi elata se applicat pronomen 2, 2, 3: *πλοῖα δὲ ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν.* — 5, 1, 11: *ὁρῶ δ'ἐγὼ πλοῖα.* — 5, 8, 19: *ὅτι νῦν ἐγὼ θαρρῶ.* — 7, 7, 38: *εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι νῦν ἐγὼ οὔτ' ἂν ..... δυνηθείην ..... οὔτ' ἂν* .....—. 5, 8, 6: *ἦ σὺ εἶ ὁ τὸν κάμνοντα ἀγαγών;* — 6, 1, 28: *εἰ οὖν ταῦτα ὁρῶν ἐγὼ δοκοίην.* — 6, 1, 31: *ἦ μὴν ἐγώ.* — 7, 7, 49: *νῦν ἐγώ σου δέομαι.* — 7, 2, 34: *καὶ νῦν ἐγὼ ζῶ τούτους ἔχων.* — 7, 6, 26: *οὔτε γὰρ ἱππικὸν οὔτε πελταστικὸν ἔτι ἐγὼ συνεστηκὸς κατέλαβον παρ' ὑμῖν.* — *2, 3, 24: *ἀγορὰν δὲ ἡμεῖς παρέξομεν.* — *6, 5, 18: *τοῖς μὲν γὰρ πολεμίοις ἐγὼ βουλοίμην ἂν* .... —. *7, 1, 27: *κατεπολεμήθημεν οὕτως ὡς πάντες ὑμεῖς ἐπίστασθε.*[1])

Quos locos asterisco notavi, eos puto ita comparatos esse, ut contrarium quid subintellegi possit; ad eos accedant loci quibus paullum effertur pronomen: 2, 1, 4: *εἰ μὴ*

---

[1]) In loco 5, 6, 12 optimi codices ABCE praebent *ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν*, ceteri *ἡμεῖς δὲ πλέοιμεν ἄν*. Illud, quod ego sciam, omnes editores receperunt, praeter Kruegerum, qui ceterorum scripturam sequitur, quod jam e pronomine *ἡμεῖς* clare eluceat, oppositionem quandam obversatam esse animo scriptoris. Affert duos locos Hell. 4, 1, 33: *εἰ ἐγὼ μὴ γιγνώσκω μήτε τὰ ὅσια μήτε τὰ δίκαια, ὑμεῖς δὲ διδάξατέ με*, in quo aperte oppositio inest, et de vectigal. 4, 40: *εἰ νομίζετε μηδ' ὁπουῦν δύνασθαι εἰσενεγκεῖν, ὑμεῖς δὲ διοικεῖτε τὴν πόλιν,* ubi etiam Dindorfius *ὑμεῖς δὲ* legit, quamvis non appareat, quid sit oppositum pronomini *ὑμεῖς*. Hoc loco confirmaretur lectio *ἡμεῖς δὲ πλέοιμεν ἄν,* si in optimis libris exstaret; quum autem hi exhibeant *ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν,* hoc retinendum putaverim et nisi melius quid inveniatur, ita explicaverim, ut pronomen, quemadmodum supra ad unum vocabulum cum vi elatum, ita hoc loco ad totum enunciatum conditionale, quod summam vim habeat, applicatum esse judicem. cf. 2, 1, 21: *ἢ ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ*;

ὑμεῖς ἤλθετε. — 3, 1, 28: ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς .... παρεσκηνήσαμεν αὐτῷ. — 5, 8, 11: ἐπεὶ ἐγώ σοι ἀπέδειξα αὐτόν. — 6, 3, 16: ἡμεῖς γὰρ ἀποδραίημεν ἂν οὐδαμοῖ ἐνθένδε. — 6, 6, 34: ἢ οὓς ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἐνίων ἤκουον. — 7, 3, 47: τάδε δὴ ... ἃ σὺ ἔλεγες; quibus adnumerandus fortasse est 2, 4, 19: ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. —

Effertur pronomen etiam his locis: 1, 6, 9: συμβουλεύω ἐγώ. — 1, 4, 15: ἢν μὲν γὰρ ψηφίσωνται ἕπεσθαι, ὑμεῖς δόξετε αἴτιοι εἶναι. — 2, 1, 4: ἀπαγγέλλετε Ἀριαίῳ ὅτι ἡμεῖς νικῶμεν βασιλέα. — 2, 2, 11: ἔνθα δέ τι ἦν, ἡμεῖς διαπορευόμενοι κατεδαπανήσαμεν. — 3, 1, 36: ὅτι ὑμεῖς .... μέγιστον ἔχετε καιρόν. — 3, 1, 37: ὑμεῖς γάρ ἐστε στρατηγοί, ὑμεῖς ταξίαρχοι καὶ λοχαγοί· καὶ ὅτε εἰρήνη ἦν, ὑμεῖς καὶ χρήμασι καὶ τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖτε. — 3, 2, 14: ὡς ὑμεῖς καταισχύνετε αὐτούς. — 7, 2, 30: τὰ δὲ ὅπλα σὺ ἐλθὼν εἰπέ, ..., ὅτι ἐγὼ κελεύω καταλιπεῖν. — 7, 7, 30: εἰ σὺ κελεύοις. — 3, 1, 29: ὥςπερ δὴ σὺ κελεύεις. — 7, 2, 34: εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε. — 5, 8, 6: σὺ γὰρ ἠνάγκαζες. — 5, 7, 5: ὡς ἐγὼ ἄρα ἐξαπατήσας ὑμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φᾶσιν. — 6, 6, 15: ὡς οὐκ ἂν ἐποίησεν Ἀγασίας ταῦτα, εἰ μὴ ἐγὼ αὐτὸν ἐκέλευσα. — καταδικάζω ἐμαυτοῦ, εἰ ἐγὼ ... ἐξάρχω ... — 7, 6, 20 ἐγὼ δὲ ... — 7, 6, 14: τί οὖν ἐγὼ ἠδίκησα ... — 7, 7, 48: ἐγὼ γάρ, ἔφη, οὔτε διενοήθην πώποτε ἀποστερῆσαι ἀποδώσω τε. —

Sunt autem loci quibus dubius haereas utrum dicas pronomen cum vi positum esse an sine vi. 1, 3, 5: καὶ οὔποτε ἐρεῖ οὐδεὶς ὡς ἐγὼ Ἕλληνας ἀγαγὼν εἰς τοὺς βαρβάρους, προδοὺς τοὺς Ἕλληνας τὴν τῶν βαρβάρων φιλίαν εἱλόμην, de me, qui sim Clearchus, nemo unquam dicet sq. — 1, 4, 8: οὐδ' ἐρεῖ οὐδεὶς ὡς ἐγὼ ἕως μὲν ἂν παρῇ τις χρῶμαι, nemo unquam dicet me, qui sim Cyrus, ... — 1, 7, 3: ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω, ego, alii fortasse aliter de ea re cogitabunt. 2, 5, 7: τοῦτον ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι. 7, 6, 23: ἃ ἐγὼ οὐκ ἄν ποτε εἶπον. —

Haud raro autem pronomen ἐγὼ vel ἔγωγε verecunde additum est, praesertim in urbani Xenophontis orationibus et sermone, ita ut quae vera et necessaria intellegi velit, sibi tantum vera videri dicat. Huc pertinent loci: 1, 9, 28: ὥστε ἔγωγε ἐξ ὧν ἀκούω οὐδένα κρίνω ὑπὸ πλειόνων πεφιλῆσθαι. — 3, 1, 43: ἐντεθύμημαι δ'ἔγωγε, ὦ ἄνδρες, καὶ τοῦτο. — 3, 2, 24: καὶ ἡμᾶς δ'ἂν ἔφην ἔγωγε χρῆναι. — 4, 6, 14: ὑμᾶς γὰρ ἔγωγε ἀκούω. — 6, 3, 12: νομίζω δ'ἔγωγε. — 6, 5, 19: θαυμάζω δ'ἔγωγε. — 7, 4, 24: ἀλλ' ἔγωγε ἱκανὴν νομίζω καὶ νῦν δίκην ἔχειν. — Simplex pronomen ἐγὼ habemus: 5, 8, 8: ὡς ἐγὼ οἶμαι. — 7, 6, 36: πᾶν ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην. — 7, 6, 38: ὡς ἐγὼ οἶμαι. — 7, 7, 46: ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην. — Eodem modo etiam alios casus videmus esse adhibitos, ut 1, 9, 24: ταῦτα ἔμοιγε μᾶλλον δοκεῖ ἀγαστὰ εἶναι. — 7, 6, 11: ἐμαυτῷ γε δοκῶ. —

Solet autem qui aggreditur ad dicendum, se introducere pronomine ἐγώ, ἡμεῖς, sive aperte se opponit aliis, sive non; neque id in initio tantum fit orationis, sed etiam, ubi pars aliqua nova incipit, et ubi transitur ab oratione obliqua in orationem rectam. Tales loci sunt: 2, 1, 19: Ἐγώ .... συμβουλεύω μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα. — 2, 3, 18: Ἐγώ,

ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι. — 2, 3, 21: Ἡμεῖς οὔτε συνήλθομεν ὡς βασιλεῖ πολεμήσοντες. — 2, 4, 5: Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα. — 2, 5, 3: Ἐγώ, ὦ Τισσαφέρνη, οἶδα μὲν ἡμῖν ὅρκους γεγενημένους. — 3, 1, 15: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες λοχαγοί, οὔτε καθεύδειν δύναμαι. — 3, 3, 2: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, καὶ Κύρῳ πιστὸς ἦν. — 5, 4, 5: ὦ ἄνδρες Μοσσύνοικοι, ἡμεῖς βουλόμεθα. — 5, 6, 28: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες, θύομαι. — 6, 1, 26: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες, ἥδομαι. — 6, 6, 17: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες, ὄμνυμι. — 6, 6, 21: Ἐγώ εἰμι, ὦ Κλέανδρε, ὁ ἀφελόμενος. — 6, 6, 27: Ἐγώ, ὦ Κλέανδρε, ... οὔτε ἔπαιον οὐδένα. — 7, 3, 8: Ἡμεῖς πορευόμεθα. — 7, 3, 10: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες, δέομαι ὑμῶν. — 7, 6, 42: Ἡμεῖς, ἢν σωφρονῶμεν, ἄπιμεν ἐντεῦθεν. — Ita etiam σὺ exstat: 7, 3, 19: Σὺ καὶ πόλεως μεγίστης εἶ. Ubi nova quaedam orationis pars incipit, pronomen in initio exstat, addita, si unum locum exceperis, conjunctione. 2, 5, 11: ἐγὼ γὰρ Κῦρον ἐπεθύμησά-μοι φίλον γενέσθαι. — 5, 8, 13: ἐγώ, ὦ ἄνδρες, ὁμολογῶ. — 7, 7, 37: ἐγὼ μέν, ὦ Σεύθη, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προυνοούμην. — Habemus etiam locum, in quo oratio recta, in quam desinit oratio obliqua, ab hoc pronomine orditur: 4, 1, 27: ἐγὼ γάρ, ἔφη, οἶδα ... —, et alium locum, qui orationem rectam praemisso ὅτι exhibet 7, 1, 31: Ἀναξιβίῳ εἰπεῖν, ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν βίαιον ποιήσοντες παρεληλύθαμεν εἰς τὴν πόλιν. — Post exordium orationis si orator alloquitur audientes, ὑμεῖς legitur cum conjunctione δὲ conjunctum 5, 7, 6: ὑμεῖς δ', ἔφη, ἴστε δήπου, eodemque modo praesertim cum καὶ conjunctum pronomen inservit orationi continuandae, ut 6, 1, 33: καὶ ὑμεῖς οὕτω παρασκευάζεσθε ... — 5, 8, 8: ἀνὴρ κατελείπετο .... καὶ ἐγὼ ... — 5, 5, 10: καὶ τὴν χώραν ἡμεῖς αὐτοῖς ταύτην παραδεδώκαμεν. — 7, 3, 39: ὀρθῶς λέγετε καὶ ἐγὼ τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι. Similiter legimus 1, 3, 3: οὓς ἐγὼ λαβών (‹καὶ ἐγὼ τούτους λαβών). — 2, 5, 19: ὃν ἡμεῖς δυναίμεθ' ἂν κατακαύσαντες λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι, ᾧ ὑμεῖς .... μάχεσθαι ἂν δύναισθε. — 3, 1, 29: ἃ σὺ πάντα εἰδὼς .... —.

Sic et in initio et in media oratione pronomen saepissime invenitur cum conjunctione conjunctum et magna vi elatum, ut facile appareat, oppositum esse rei ex praecedentibus subintelligendae. Plerumque autem primum enunciati locum obtinet. Sic in initio orationis: 4, 6, 17: Ἐγὼ μὲν τοίνον .... ἕτοιμός εἰμι. — 5, 5, 13, ad orationem legati Sinopensium Xenophon respondet: Ἡμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες Σινωπεῖς, ἥκομεν .... — 4, 6, 10: Ἐγὼ δ' οὕτω γιγνώσκω. — 7, 3, 30: Ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σεύθη, δίδωμι. — 7, 1, 10: Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, ἐγώ σοι συμβουλεύω. — 4, 1, 22: Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω δύο ἄνδρας. — 5, 1, 2: Ἐγὼ μὲν τοίνον ... — cf. 7, 5, 10. — 7, 7, 17: Ἡμεῖς τοίνυν. — 7, 7, 16: Ἀλλ' ἐγὼ μὲν λέγω. — 2, 1, 10: Ἀλλ' ἐγώ, ἔφη, ὦ Φαλῖνε. — In media oratione tali modo pronomen usurpatur 1, 3, 17: ἐγὼ γὰρ ὀκνοίην. — ἀλλ' ἐγώ φημι. — 1, 4, 14: ἐγὼ οὖν —. οὐ γὰρ ἔγωγε. — 1, 3, 16: ἡμεῖς οὖν. — 2, 4, 7: ἐγὼ μὲν οὖν. — cf. 3, 1, 19. 5, 6, 10. 6, 6, 15. — 7, 1, 30: ἐγὼ μὲν τοίνυν. — 7, 6, 32: ἐγὼ μέν. — 7, 7, 27: ἐγὼ μὲν εὖ οἶδα. — 3, 1, 25: κἀγὼ δέ. — 5, 7, 33: ἡμεῖς μὲν γὰρ οἶδ' ὅτι. — 6, 3, 25: ἡμεῖς μὲν γὰρ ... ᾤμεθα. — 6, 6, 16: οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς. — 5, 5, 20: ὃ δὲ λέγεις .... ἡμεῖς .... —. 5, 5, 22: ἃ δὲ ἠπείλησας.......

ἡμεῖς δὲ ....—. 5, 6, 30: ἐγὼ δὲ ....—. 5, 7, 23: ἐγώ γε μὴν ἦλθον. — 7, 1, 27: ἡμεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι. — 7, 6, 33: ἐγὼ γὰρ ....—. 5, 7, 3: ἀλλ' ἡμεῖς. — 2, 1, 17: σὺ οὖν ....—. Inter conjunctiones autem, quae efferunt et vim addunt pronomini, maxime in usu est καί, significans etiam, vel. 3, 1, 34: λέξον δ', ἔφη, καὶ σύ. — 3, 1, 40: νῦν γὰρ ἴσως καὶ ὑμεῖς αἰσθάνεσθε. — 2, 3, 21: ὡς καὶ σὺ εὖ οἶσθα. — 3, 5, 6: ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἔφη, κάωμεν. — 4, 6, 16: κἀγὼ ὑμᾶς τοὺς Ἀθηναίους ἀκούω ....—. 4, 7, 6: ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς. — 5, 8, 11: καὶ γὰρ ἡμεῖς .... πάντες ἀποθανούμεθα. — 5, 8, 15: ἅπερ πολλοὺς καὶ ὑμεῖς ἴστε παθόντας. — 5, 8, 21: ὅτι δὲ δικαίως ἔπαιον αὐτοὺς καὶ ὑμεῖς κατεδικάσατε. — 6, 1, 33: καὶ ἐγὼ πειράσομαι. — 6, 3, 26: οὕτως οὖν καὶ ἡμεῖς δεῦρο ἐπορεύθημεν. — 7, 3, 28: ἵνα κἀγώ, ἔφη, ἔχω σοι δωρεῖσθαι. — 7, 7, 17: ἦν δὲ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε. — 4, 8, 6: (Ἐρώτα ... τί ἀντιτετάχαται καὶ χρῄζουσιν ἡμῖν πολέμιοι εἶναι. οἱ δ' ἀπεκρίναντο) Ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τὴν ἡμετέραν χώραν ἔρχεσθε, quo loco oppositum inest in verbis proxime antecedentibus, ut in locis: 2, 5, 16: ὅτι οὐδ' ἂν ὑμεῖς δικαίως ..... ἀπιστοίητε. — 5, 5, 9: οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ἀπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, in quibus addito οὐδὲ pronomen augetur; sed in loco ὅτι οὐδ' ἂν ἔγωγε ἐστασίαζον verba quibus haec sunt opposita, jam 6, 1, 29 leguntur, et 6, 5, 17: οὐδ' ὑμεῖς ἐλπίζετε subaudiendum est quod opponatur. — Etiam aliis vocibus additis effertur et alii verbo opponitur pronomen. Sic habemus αὐτὸς 1, 6, 7: ὡς αὐτὸς σὺ ὁμολογεῖς. — 5, 6, 24: ἡγήσομαι δ' αὐτὸς ἐγώ. — 7, 6, 12: ὡς αὐτοὶ ὑμεῖς ἐπίστασθε. — et πᾶς: 7, 6, 14: οὐκοῦν ὑμεῖς .... πάντες ... ἐλέγετε σὺν Σεύθῃ ἰέναι. — cf. 5, 8, 11. — et πρῶτος: 1, 6, 9: ὑμῶν δὲ σὺ πρῶτος, ὦ Κλέαρχε, ἀπόφηναι γνώμην. — 7, 6, 10: ὅ γε πρῶτος λέγων ἐγώ. — Etiam particula γὲ eam augendi et opponendi vim habet, ut: 1, 4, 8: οὐκ ἔγωγε αὐτοὺς διώξω. — 3, 1, 27: σύγε οὔτε ὁρῶν γιγνώσκεις οὔτε ἀκούων μέμνησαι. — 2, 5, 4: ὅτι ἡμεῖς γε οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον οὐδέν. — 5, 8, 10: ὡς ἔγωγε αὐτὸν οὐκ ἄξω. — cf. quae attuli exempla de ἔγωγε, pag. 3.

Jam vero oppositum illud, quod hucusque subintellegendum erat, proxime accedit ad pronomen et plerumque juxta illud ponitur. Nominativus autem ponitur ante alterum vocabulum, quod et ipsum plerumque est pronomen, casu autem differt ab altero. Raro singularis causa postulat, ut invertatur ordo. Sic legimus: 2, 1, 15: σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ τί λέγεις. — 2, 5, 15: ὡς ἡμεῖς σοι ἐπιβουλεύομεν. — 2, 5, 18: εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν. — 7, 6. 24: ἐξ ὧν ὑμᾶς ἐγὼ ἀνήγαγον. — 7, 6, 36: ἡμεῖς δὲ ὑμᾶς .... δεξόμεθα. His locis nominativus solus effertur; in loco 7, 6, 24 accusativus, quum vim non habeat, proxime accessit ad pronomen relativum, de qua re vide infra. Qui sequuntur loci utrumque pronomen elatum praebent. 1, 3, 5: ἐγὼ σὺν ὑμῖν ἕψομαι. — 2, 5, 6: ὡς σὺ ἡμῖν οὐκ ὀρθῶς ἀπιστεῖς. — 2, 5, 23: ὅσα δ' ἐμοὶ χρήσιμοι ὑμεῖς ἐστε, ubi dativus propter vim quam habet, praecedit. — 2, 5, 25: ὡς σὺ ἐμοὶ ἐπιβουλεύεις. — 2, 5, 26: ἐγὼ δέ .... ἄξω πάντας καὶ σοὶ αὖ δηλώσω ὅθεν ἐγὼ περὶ σοῦ ἀκούω. — 4, 6, 14: τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι; ὑμᾶς γὰρ ἔγωγε, ὦ Χειρίσοφε, ἀκούω .... κλέπτειν μελετᾶν. — 4, 6, 16: κἀγὼ ὑμᾶς ἀκούω

.... δεινοὺς εἶναι κλέπτειν. — 3, 1, 25: κἀγὼ .... ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι, εἰ δ' ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖσθαι. — 5, 5, 9: οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες. — 7, 2, 34: ταῦτ' ἐστὶν ἃ ἐγὼ ὑμῶν δέομαι. — 7, 2, 35: τί οὖν ... σὺ δύναιο ... τῇ τε στρατιᾷ διδόναι ... —. 5, 8, 7: ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ἀπέδειξας τὸν ἄνδρα. — 7, 1, 21; νῦν ἄν, εἰ βούλοιο, σύ τε ἡμᾶς ὀνήσαις καὶ ἡμεῖς σὲ μέγαν ποιήσαιμεν. — 7, 7, 15: Εἰ μὲν σύ τι ἔχεις .... πρὸς ἡμᾶς λέγειν, εἰ δὲ μή, ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν. —

Haec duo exempla jam enunciatorum oppositionem praebent, in qua summam vim pronomina assumunt. Sed hic quoque distinguenda sunt complura genera oppositionis. In loco 6, 6, 20 εἴτε οὖν ἡμῶν τινα αἰτιᾷ, πάρεσμέν σοι ἡμεῖς, εἴτε καὶ ἄλλον τινά, φράσον, e verbo φράσον eliciendum est, quod pronomini ἡμεῖς opponatur; ea igitur oppositio necesse est minus gravis sit. Neque multo gravior est, ubi in altero tantum enunciato exstat pronomen, quod opponitur in verbo tantum inest. Plerumque alterum tantum enunciatum conjunctionem habet aut pronomen relativum, cui nihil respondet in altero. 7, 6, 27: εἰ ... Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον, ἔχοντα καὶ ἱππέας καὶ πελταστὰς ὧν ὑμεῖς προσεδεῖσθε ... —. 3, 1, 36: ἢν δὲ ὑμεῖς αὐτοί τε παρασκευάζόμενοι φανεροὶ ἦτε καὶ τοὺςἄλλους παρακαλῆτε, εὖ ἴστε ὅτι ἕψονται ὑμῖν ....—. 7, 6, 41: παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν .....—. 1, 4, 8: ὅτι κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους. — 6, 6, 23: ἤκουε γάρ, ὥσπερ ἡμεῖς, ὡς ἄπορον εἴη ....—. 7, 8, 4: ἐπήρετο εἰ ἤδη θύσειεν, ὥσπερ οἴκοι, ἔφη, εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ ὁλοκαυτεῖν. — 5, 8, 7: ἅπαντα σᾶ ἀπέδωκά σοι, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ἀπέδειξας τὸν ἄνδρα. Plerumque duo illa enunciata conjunguntur sola particula δὲ. 3, 4, 41: ἀλλά, εἰ βούλει, μένε ἐπὶ τῷ στρατεύματι, ἐγὼ δ' ἐθέλω πορεύεσθαι, εἰ δὲ χρῄζεις, πορεύου ἐπὶ τὸ ὄρος, ἐγὼ δὲ μενῶ αὐτοῦ. — 5, 1, 4: ... οἶμαι ἂν ἐλθεῖν καὶ τριήρεις ἔχων καὶ πλοῖα τὰ ἡμᾶς ἄξοντα· ὑμεῖς δὲ .... περιμένετε ...—. 6, 1, 37: Ξενοφῶν δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδὲν ἂν τούτων εἴποι εἰς τὴν στρατιάν· ὑμεῖς δὲ συλλέξαντες, ἔφη, εἰ βούλεσθε, λέγετε. — 6, 1, 29: ἐκεῖνο ἐννοῶ μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην. ὃ δὲ ὑμεῖς ἐννοεῖτε ...—. 6, 6, 36: ἀλλὰ πορεύεσθε· ἡμεῖς δὲ ὑμᾶς, ἐπειδὰν ἐκεῖσε ἥκητε, δεξόμεθα ...—. 7, 3, 24: Ἐκείνῳ, ἔφη, δός· σχολάζει γὰρ ἤδη, ἐγὼ δὲ οὐδέπω. — 7, 3, 36: Παρασκευασάμενοι ἀναμένετε· ἐγὼ δὲ ὁπόταν καιρὸς ᾖ ἥξω πρὸς ὑμᾶς. Raro in priore enunciato inest, quod indicet, sequi alterum. — 2, 4, 19. 20: ἐὰν μὲν γὰρ νικῶσι, τί δεῖ αὐτοὺς λύειν τὴν γέφυραν; ..... ἐὰν δὲ ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας οὐχ ἕξουσιν ἐκεῖνοι ὅποι φύγωσιν. — 5, 7, 17: ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἡμεῖς δεῦρ' ἐξωρμῶμεν πεζῇ.

Augetur vis oppositionis, si in binis enunciatis bina nomina insunt, inter se opposita, quae oppositionis vis summa exsistit, si et enunciata vicissim conjunctionibus inter se junguntur et opposita illa eandem formam habent. Diversis formis sunt opposita 5, 4, 9: τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι, ἂν σύμμαχοι ὑμῶν γενώμεθα, καὶ ὑμεῖς τί οἷοί τε ἔσεσθε ἡμῖν συμπρᾶξαι; — 7, 6, 5: Ἀλλ' ἢν ὑμεῖς .... συλλέξαντες αὐτοὺς ὑπόσχησθε τὸν μισθόν, ὀλίγον ἐκείνῳ προσχόντες ἀποδραμοῦνται σὺν ὑμῖν. — 6, 4, 12: ἡμεῖς οὖν, ἔφη, θυσόμεθα· ὑμᾶς δὲ

δεῖ παρασκευάζεσθαι ὡς μαχουμένους. — 7, 7, 41: *καίτοι Ἡρακλείδῃ γε λῆρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν ἐκ παντὸς τρόπου· ἐγὼ δέ, ὦ Σεύθη, οὐδὲν νομίζω* ....—. 3, 2, 19: *οὐκοῦν τῶν ἱππέων πολὺ ἡμεῖς ἐπ' ἀσφαλεστέρῳ ὀχήματός ἐσμεν* (pro *ἢ οἱ ἱππεῖς*). — 1, 3, 6: *ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε.* — 6, 6, 25: *οὐ μέντοι ἔφη νομίζειν .... βίαν χρῆναι πάσχειν αὐτόν, ἀλλὰ κριθέντα, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιοῦτε, τῆς δίκης τυχεῖν.* — 2, 5, 3: *φυλαττόμενον δὲ σέ τε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντιφυλαττόμεθα.* — 2, 5, 4: *οὐ δύναμαι οὔτε σὲ αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακῶς ποιεῖν ἐγώ τε σαφῶς οἶδα ὅτι* .... — 7, 7, 50: *Ἀλλ' οὔτ' ἐν τοῖς στρατιώταις ἔσει δι' ἐμὲ ἀτιμότερος, ἄν τε μένῃς ...., ἐγώ σοι .... ἀποδώσω.* — 6, 6, 36: *Ἐμοὶ μὲν οὐ τελέθει τὰ ἱερὰ ἐξάγειν· υμεῖς μέντοι μὴ ἀθυμεῖτε τούτου ἕνεκα.* — 2, 1, 20: *Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις· παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε τάδε ὅτι ἡμεῖς οἰόμεθα* ...., quo loco post *παρ' ἡμῶν* ad oppositionem augendam eadem forma, qua antea *σὺ* dictum est, *ἡμεῖς* additur cum vi. — 5, 7, 28: *ἔπειτα δὲ οὓς μὲν ἂν ὑμεῖς ἅπαντες ἕλησθε ἄρχοντας* ....., *ὅστις δ' ἂν ἑαυτὸν ἕληται στρατηγὸν* ....— 7, 1, 6: *ἐγὼ μὲν ἀπαλλάξομαι, πρὸς δὲ τοὺς διαμένοντας .... προσφερέσθω.* — 7, 3, 11: *καὶ τὰ μὲν φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκανοὶ ἐσόμεθα διώκειν καὶ μαστεύειν· ἂν δέ τις ἀνθιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι.* — 7, 7, 52: *ὅπου δ' ἂν ἐγὼ ἐντιμότερος ὦ, νόμιζε καὶ σοὶ τοῦτο ἀγαθὸν ἔσεσθαι.* — 3, 1, 24: *μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν παρακαλοῦντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα, ἀλλ' ἡμεῖς ἄρξωμεν τοῦ ἐξορμῆσαι* ....—. 3, 2, 20: *σκέψασθε, πότερον κρεῖττον Τισσαφέρνην ἡγεμόνα ἔχειν, ... ἢ οὓς ἂν ἡμεῖς ἄνδρας λαβόντες ἡγεῖσθαι κελεύωμεν.* — 6, 6, 24: *τοῦτον οὖν τοιοῦτον ὄντα ἀφειλόμην. εἰ δὲ σὺ ἦγες* ....[1]). Semel etiam alterum oppositum exstat forma enclitica: 1, 3, 5: *ἐπεὶ δὲ ὑμεῖς οὐ βούλεσθε συμπορεύεσθαι, ἀνάγκη δή μοι* ...—.

---

[1]) Huc pertinere videtur locus 1, 7, 4, qui sic editur: *ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων καὶ εὐτόλμων γενομένων, ἐγὼ ὑμῶν τὸν μὲν οἴκαδε βουλόμενον ἀπιέναι τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν* ....—. Hunc locum Leunclavius vertit: „Vos si, ut viri estis, etiam audentes vosmet exhibueritis, faciam, ut quicumque domum redire voluerit, civibus suis suspiciendus redeat". Kruegerus (Gr. Gr. 56, 14, A. 1.) eadem fere ratione *ὑμῶν ἀνδρῶν ὄντων* intellegit „quum viri sitis", *εὐτόλμων γενομένων* „si audaces fueritis". Rehdantzius haec verba aut intellegi vult: „quum autem vos viri sitis et jam eo quod me secuti estis, audaces vos praebueritis", aut „vestrum autem, qui" omisso altero *ὑμῶν*, ita ut genetivi non sint absoluti, sed partitivi, pendentes e *τὸν μέν* ...—. Cobetus, artificia, ut opinor, quibus opus est ad vulgatam lectionem interpretandam, vitaturus, scribit *ὑμῶν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν γενομένων,* qua mutatione vim videtur afferre verbis. At Dindorfius in editione Oxoniensi codicem C. pr. praebere dicit „*εὖ* .... *μωι* cum accentu super *ω*", quod secutus Rehdantzius suspicatur scriptum fuisse *εὖ τῶν ἐμῶν γενομένων,* qua levissima mutatione optime restituisse mihi videtur locum. Neque enim opus est interpretanti artificiis illis, quae vulgata requirit, et in ipsis verbis inest mentio boni eventus, quum in vulgata subintellegendum sit, „si res mea bene successerit". Jam vero prius *ὑμῶν* oppositum est et antecedentibus verbis et sequenti *ἐγώ*, unde sequitur, ut hoc quoque vim habeat.

Eandem formam habet utrumque oppositum et summa est vis oppositionis his locis: 1, 3, 9: *οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐκείνου ἔτι στρατιῶται ...., οὔτε ἐκεῖνος ἔτι ἡμῖν μισθοδότης.* — 1, 4, 16: *ἐγὼ μέν, ὦ ἄνδρες, ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ· ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσετε ἐμοὶ μελήσει.* — 3, 1, 25: *κἀγὼ δέ, εἰ μὲν ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾶν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι .....*—. 1, 6, 6: *ἐπεὶ ..... οὗτος ἐπολέμησεν ἐμοὶ ..... καὶ ἐγὼ αὐτὸν προσπολεμῶν ἐποίησα .....*—. 2, 1, 16: *Ἐγώ σε, ὦ Φαλῖνε, ἄσμενος ἑόρακα, οἶμαι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. σύ τε γὰρ Ἕλλην εἶ καὶ ἡμεῖς.* — 3, 2, 37: *ἐγώ τε καὶ Τιμασίων.* — 3, 3, 12, 13: *ἀλλ' ἐγώ, ἔφη, ἠναγκάσθην διώκειν .... ἐπειδὴ δὲ ἐδιώκομεν, ἀληθῆ, ἔφη, ὑμεῖς λέγετε.* — 7, 1, 21: *νῦν ἄν, εἰ βούλοιο, σύ τε ἡμᾶς ὀνήσαις καὶ ἡμεῖς σὲ μέγαν ποιήσαιμεν.* — 7, 7, 3: *ἐγώ τε ὑπὲρ Σεύθου καὶ ὅδε ἀνὴρ παρὰ Μηδόκου ἥκων.* — 7, 7, 4: *ἵν' εἰδῇ οἷοί τε ὑμεῖς ἐστε καὶ οἷοι ἡμεῖς.* — 7, 7, 16: *Ἀλλ' ἐγὼ μὲν λέγω*, ad quae Lacedaemonii respondent § 17 *Ἡμεῖς τοίνυν ....*—. 7, 2, 29: *πάρειμι καὶ ἐγὼ καὶ οὗτος Φρυνίσκος.* — 7, 7, 33: *ἢ εἰ οὗτοί τε μένοιεν ... σύ τε ἄλλους πειρῷο ... ἔχων ἀντιστρατοπεδεύεσθαι ...;* — 7, 7, 37: *ὅπως σύ τε ἄξιος δοκοίης εἶναι .... ἐγώ τε μὴ διαφθαρείην.* — 1, 3, 6: *ἀλλ' ἐπεὶ ὑμεῖς ἐμοὶ οὐκ ἐθέλετε πείθεσθαι ....., ἐγὼ σὺν ὑμῖν ἕψομαι.* — 7, 5, 9: *ὅτι οὐδὲν ἂν ἧττον σφεῖς ἀγάγοιεν τὴν στρατιὰν ἢ Ξενοφῶν.* — 5, 6, 26: *κἀγὼ καθάπερ Τιμασίων ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν τὴν μισθοφοράν.* — 7, 7, 10: *οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι ἄρχω, ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι.* — 6, 5, 15: *ἢν γὰρ μὴ ἡμεῖς ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὗτοι ἡμῖν ὁπόταν ἀπίωμεν ἕψονται.* — 7, 8, 3: *ἂν μηδὲν ἄλλο, σὺ σαυτῷ.* 7, 3, 45: *οἱ δ' ὁπλῖται θᾶττον δραμοῦνται καὶ ἥδιον, ἐὰν καὶ ἐγὼ πεζὸς ἡγῶμαι.* — 6, 6, 18: *οἵτινες, ἄν τι ἐγὼ παραλίπω, καὶ λέξουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πράξουσιν.* — 5, 6, 12: *οἱ μὲν ἄνδρες ᾕρηνται πορείαν ἣν ὑμεῖς συμβουλεύετε.* Omnium saepissime in altero enunciato legitur *δέ*, cui plerumque in priore respondet *μέν*. Nonnullis tamen locis solum *δὲ* habemus: 5, 8, 10: *ἀνέκραγον οἱ παρόντες ὅτι ζῇ ἀνήρ, σὺ δ' εἶπας ....*—. 7, 7, 56: *παραδίδωμι αὐτὰ ἐγὼ ὑμῖν· ὑμεῖς δὲ διαθέμενοι διάδοτε τῇ στρατιᾷ.* — 7, 6, 33: *ἐγὼ γὰρ .... 35 ὑμεῖς δὲ ....*—. *μὲν — δὲ* est in locis: 2, 1, 9: *ὑμεῖς μὲν ..... ἀποκρίνασθε .... ἐγὼ δὲ αὐτίκα ἥξω.* — 2, 1, 15: *οὗτοι μὲν .... ἄλλος ἄλλα λέγει· σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ τί λέγεις.* — 2, 5, 23: *τὰ μὲν καὶ σὺ εἶπας, τὸ δὲ μέγιστον ἐγὼ οἶδα.* — 2, 5, 25: *καὶ ἐγὼ μέν γε ...... λέξω τοὺς πρὸς ἐμὲ λέγοντας .....*, quibus verbis respondent 16: *ἐγὼ δὲ ..... ἄξω πάντας .....*—. 3, 1, 22: *οὗτοι μὲν γὰρ αὐτοὺς ἐπιωρκήκασιν· ἡμεῖς δὲ .....*—. 3, 2, 8: *τὴν ...... ἀπιστίαν λέγει μὲν Κλεάνωρ, ἐπίστασθε δὲ καὶ ὑμεῖς οἶμαι.* — 3, 2, 10: *ἡμεῖς μὲν ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὅρκους, οἱ δὲ πολέμιοι ἐπιωρκήκασι ....*—. 3, 2, 19: *οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππων κρέμανται ....· ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῆς γῆς βεβηκότες ....*—. 3, 2, 37: *Χειρίσοφος μὲν ἡγοῖτο ....· ὀπισθοφυλακοῖμεν δ' ἡμεῖς οἱ νεώτατοι.* — 3, 4, 47: *σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχεῖ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων.* — 5, 1, 5: *Χειρίσοφος μὲν δὴ ἐπὶ πλοῖα στέλλεται, ἡμεῖς δὲ ἀναμενοῦμεν.* — 5, 7, 5: *ἐὰν μὲν ἐγὼ φαίνωμαι ἀδικεῖν, οὐ χρὴ ...· ἂν δ' ὑμῖν φαίνωνται ἀδικεῖν οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες ......*—. 5, 7, 8: *ἐγὼ μὲν ἐν ἑνὶ πλοίῳ πλεύσομαι, ὑμεῖς δὲ τοὐλάχιστον ἐν ἑκατόν.* —

5, 7, 9: *καὶ ἐγὼ μὲν ἔσομαι ὁ ἐξηπατηκὼς εἷς, ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι ἐγγὺς μυρίων ἔχοντες ὅπλα*, quo loco participiis additis augetur vis oppositionis, quod idem fit in loco 5, 7, 27: *ὑμεῖς μὲν οἱ πάντες οὐκ ἔσεσθε κύριοι ..... ἰδίᾳ δ' ὁ βουλόμενος ἄξει στράτευμα ....*, additis verbis *οἱ πάντες* et *ἰδίᾳ* — 6, 6, 18: *καὶ ὑμεῖς μὲν μὴ ἐκδῶτέ με· ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν ... παρασχήσω* ....—. 7, 1, 9: *'Αλλ' αἴτιος μὲν ἔγωγε οὐκ εἰμὶ τούτου, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοὶ* ....—. 7, 2, 13: *'Αναξίβιος μὲν τοίνυν οὐκέτι ναύαρχος, ἐγὼ δὲ τῇδε ἁρμοστής*. — 7, 2, 32: *ὁ πατὴρ αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει νόσῳ, ἐγὼ δ' ἐξετράφην* ... —. 7, 3, 41: *ἀλλ' ὑμεῖς μὲν παραμένετε αὐτοῦ καὶ ἀναπαύεσθε, ἐγὼ δὲ σκεψάμενός τι ἥξω*. — 7, 3, 43: *ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι .....· ὑμεῖς δ' ἕπεσθε*. — 7, 3, 48: *ἐγὼ μὲν ..... σὺν οἷς ἔχω τὰ ἄκρα καταλήψομαι· σὺ δὲ Κλεάνορα κέλευε* ....—. 7, 6, 2: *οἱ μὲν γὰρ Λακεδαιμόνιοι δέονται τοῦ στατεύματος, σὺ δὲ οὐκέτι δέει*. — 7, 6, 9: *ἔνθα δὴ ἡμεῖς μὲν ... οὐδὲν πεπαύμεθα· ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει*. — 7, 7, 5: *ἡμεῖς μὲν γὰρ ...... ἐπορευόμεθα διὰ ταύτης τῆς χώρας ὅποι ἐβουλόμεθα .....· ὑμεῖς δὲ οὐκ ἦτε εἰς τήνδε τὴν χώραν* ....—. 7, 7, 15: *Εἰ μὲν σύ τι ἔχεις ....· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν*. — 7, 7, 46: *ἐγὼ μὲν οἶμαι πάντας ἀνθρώπους νομίζειν ... σὺ δὲ* ..—.

De collocatione nominativi casus nihil addo, quoniam per se clara est; at casuum obliquorum collocationem quam potero accuratissime perlustrabo et ad certas quasdam leges revocabo.

Cap. II.

De casibus obliquis.

a. De pronomine quod pendet e verbo aut e nomine, adjectivo potissimum, cum copula conjuncto.

Eorum locorum, qui hic tractandi erunt, quum longe plurimi sint ii, quibus e verbo pendet pronomen, in hos primum et potissimum inquiram ad easque leges, quae inde apparuerint, nomina quoque illa cum copula conjuncta revocabo. Omnium primum autem id mihi videtur esse quaerendum, quem locum obtineat pronomen sine vi positum; nam vis si inest, jam ipsa pronomini magna ex parte locum suum assignat.

Quod jam supra observavimus, pronomen personale nominativo casu, ubi vim non habeat, applicare se ad aliud vocabulum, id etiam in casibus obliquis valet. Et primo quidem saepe se applicat ad pronomina relativa et ad conjunctiones; haud raro ita, ut inseratur aut alia quaedam conjunctio aut pronomen *τὶς*, aut utrumque. In talibus locis necesse est pronomen personale positum sit ante verbum regens.

Ad pronomina relativa autem accedit pronomen personale his locis: 1, 3, 17: *ἃ ἡμῖν δοίη*. — 1, 6, 7: *ἔστιν ὅ,τι σε ἠδίκησα;* — 1, 6, 9: *ὅ,τι σοι δοκεῖ*. — 1, 7, 3: *ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω*. — 2, 1, 17: *ὅ,τι σοι δοκεῖ ..... καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει*. — 2, 2, 2: *ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴησθε μάλιστα συμφέρειν*. — 2, 5, 14: *οἵ σοι .... ὑπηρετοῖμεν*. — 2, 5, 18:

ἃ ἡμῖν ἔξεστιν ..... ἄπορα ὑμῖν παρέχειν.[1]) — 4, 1, 22: ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεῦσαι ἐποίησε, καὶ ἀπεκτείναμέν τινας αὐτῶν.[2]) — 5, 1, 15: ὅσα μοι οὖν δοκεῖ καιρὸς εἶναι ποιεῖν. — 5, 1, 12: ὅσον ἂν χρόνον ἡμῶν ἕνεκεν μένωσιν. — 5, 5, 20: ᾗ ἡμᾶς ἐδέχετο αὐτὸ τὸ χωρίον. — 5, 5, 15: ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον. — 5, 5, 15: οὓς ἡμῖν ἡγεμόνας ἡ πόλις συνέπεμψεν. — 5, 6, 31: ὁπόσοι πρὸς ἐμὲ προσῆσαν. — 5, 7, 9: οἷα δὲ ὑμῖν καὶ διαπεπράχασι ....—. 6, 5, 10: ᾗπερ ὑμῖν δοκεῖ. — 6, 6, 20: ὅστις ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ πείθεσθαι. — 7, 2, 38: ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστί. — 7, 3, 5: ὅ,τι τις ὑμῶν δεῖται. — 7, 5, 3: οἳ σὺν ἐμοὶ ἠκολούθησαν. — 7, 6, 10: δόντα δίκην ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε. — 7, 6, 12: ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς οὗτος παρεκάλεσεν. — 7, 6, 24: ἐξ ὧν ὑμᾶς ἐγὼ ἀνήγαγον παρὰ Σεύθην. — 7, 6, 32: ὧν ἐμοὶ χαλεπαίνετε. — et inserto subjecto 7, 7, 37: ὧν οἱ θεοί σοι ἔδωκαν. — [5, 7, 7: τοῦτ' οὖν ἔστιν ὅπως τις ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσαι ....; —].

Deinde ad conjunctiones pronomen se applicat. Sunt autem illae conjunctiones aut temporales sive causales: 2, 3, 18: ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κἀμήχανα πεπτωκότας. — 4, 1, 22: ἐπεὶ γὰρ ἡμῖν πράγματα παρεῖχον. — 5, 8, 4: ἐπεί μοι οὐκ ἐδίδους. — 6, 5, 21: ἐπεὶ ἡμᾶς πάντως εἶδον. — 7, 6, 6: ἐπειδὰν ὑμᾶς ἴδωσιν. — 7, 7, 6: ὁπότε πρὸς ἡμᾶς ἔλθοις πρεσβεύων. — 7, 7, 49: ὅτε πρὸς σὲ ἀφικόμεθα. — aut conditionales: 1, 4, 14: ἐάν μοι πεισθῆτε. — 2, 3, 23: ἐάν τις ἡμᾶς μὴ λυποίη. — ἐὰν μέντοι τις ἡμᾶς καὶ εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ. — 2, 5, 14: εἰ δέ τίς σε λυποίη. — 2, 5, 17: εἰ γὰρ ὑμᾶς ἐβουλόμεθα ἀπολέσαι. — 3, 3, 3: ἢν δέ τις ἡμᾶς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύῃ. — 3, 5, 8: ἂν ἐμοὶ ὧν δέομαι ὑπηρετήσητε. — 4, 6, 16: εἴπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξιοῦνται. — 5, 4, 6: εἴ τί ποτε ὑμᾶς οὗτοι ἠδικήκασιν. — 5, 4, 7: εἰ δὲ ἡμᾶς ἀφήσετε. — 5, 5, 22: ἢν ὑμῖν δοκῇ. — 5, 6, 7: εἴ μοί τινα βούλεσθε συμπέμψαι. — 5, 7, 5: ἂν δ'ὑμῖν φαίνωνται ἀδικεῖν οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες. — 5, 7, 27: κἂν τινες πρὸς ὑμᾶς ἴωσι. — 5, 7, 32: εἰ μέντοι ὑμῖν δοκεῖ. — 5, 8, 17: εἴ τι ὑπ' ἐμοῦ ἔπαθον. — 6, 6, 12: εἰ ἡμῖν οὕτως ἔχων τὴν γνώμην Κλέανδρος ἄπεισιν, ὥσπερ λέγει. — 7, 2, 34: εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε. — 7, 3, 8: ἢν οὖν ἡμῖν ἡγήσῃ. — 7, 6, 16: εἴπερ ἐμοὶ ἐτέλει τι Σεύθης. — 7, 6, 23: εἰ μή μοι παντάπασιν ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι. — 7, 7, 39: εἴ σοι βουλοίμην βοηθῆσαι. — aut finales: 5, 7, 18: ἐνθάδε πλεῖν ὡς ἡμῖν

---

[1]) Sed mox ἐφ' ᾧ ἔξεστιν ἡμῖν, ut verbum ἔξεστιν plerumque praecedit pronomen a se pendens. 2, 3, 26: ἔξεστιν ὑμῖν πιστὰ λαβεῖν. — 4, 1, 20: ὁρᾶν ἔξεστί σοι ὄχλον τοσοῦτον. — 5, 4, 6: ἔξεστιν ὑμῖν ἡμᾶς λαβεῖν συμμάχους. — 7, 6, 17: ἔξεστιν ὑμῖν αὐτίκα μάλα ματαίαν ταύτην τὴν πρᾶξιν ἀμφοτέροις ἡμῖν ποιῆσαι. — Pronomen ante verbum positum est tantum his tribus locis: 6, 1, 30: οὐδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν ἔξεστιν. — 7, 1, 21: Νῦν σοι ἔξεσιν, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι. — 7, 6, 37: καὶ γὰρ οὖν νῦν ὑμῖν ἔξεσυν ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι ...—, quibus omnibus locis pronomen ad vocabulum proxime antecedens, cum vi elatum, se applicat. —

[2]) Hoc loco habemus anacoluthon, quum auctor alterum quoque enunciatum ita instituere vellet, ut ἡμᾶς in eo objectum esset. Quae constructio si ad finem perdnota esset, pronomen ἡμᾶς vim non haberet, quam nunc ex oppositione assumpsit. —

λέξαι τὰ γενόμενα. — 7, 3, 10: ἵνα ὑμῖν τὸν μισθὸν πορίζω. — 1, 3, 17: μή ἡμᾶς ..... καταδύσῃ. — 2, 4, 16: φυλάττεσθαι μὴ ὑμῖν ἐπιθῶνται τῆς νυκτὸς οἱ βάρβαροι. — 2, 3, 20: ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ. — Duo praeterea sunt loci, quibus pronomen sine vi positum ad conjunctionem καὶ se applicat eodem modo, quo supra jam nominativum cum καὶ conjunctum orationi continuandae inservire observavimus. 1, 3, 3: καί με φεύγοντα ...... ἐτίμησε .....—. 6, 1, 31: καί μοι οἱ θεοὶ ..... ἐσήμηναν. — cf. pag. 4. Etiam ad pronomina et adverbia interrogativa ita accedit pronomen personale: 2, 5, 17: πότερά σοι δοκοῦμεν .... ἀπορεῖν; — 5, 7, 18: τί ἡμῖν δόξειεν ἐλθεῖν ἐπ' αὐτούς. — 5, 7, 33: πόλις ..... τίς ἡμᾶς δέξεται; — τίς ἂν ἡμᾶς ἐπαινέσειεν; — 7, 2, 26: τί σοι ἀπεκρινάμην; — Jis locis, ad quos non quadrat quam hic statui legem, verbum regens ante pronomen positum est propter vim quae in eo inest, de qua re vide infra.

Sed ad quodlibet aliud vocabulum pronomen personale se applicat ita, ut ante verbum ponatur ex quo pendet, dummodo vocabulum illud vim habeat. Facillime hoc intellegitur ex locis qualia sunt 7, 7, 22: εἰς τὸ φανερόν σε τούτους καταστήσαντας. — 7, 7, 46: νῦν οὕτω με ἄτιμον ὄντα .... τολμᾷς περιορᾶν. — 2, 3, 20: ἐρέσθαι δέ με ὑμᾶς ἐκέλευσε. — In his enim pronomen adeo omnem vim deposuit et transtulit quasi in aliud vocabulum, ut a verbo regente transmigraverit ad illud. cf. etiam pag. 13, ann. Multis autem locis non una tantum causa est, quae pronomini eum potissimum locum assignet, quem obtinet; sed praeterquam quod se applicat ad vocabulum elatum, saepe etiam ea res multum valet, si pendet ex infinitivo vel participio, quod utrumque sine vi positum pronomen praemissum habet. Tales locos asterisco notavi in sequentibus. 1, 3, 5: ἀνάγκη δή μοι. — 1, 3, 11: σκεπτέον μοι δοκεῖ εἶναι. — *1, 3, 16: καὶ τὰ ἄκρα ἡμῖν κελεύειν Κῦρον προκαταλαμβάνειν. — *1, 3, 19: πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν. — 1, 4, 15: ὡς προθυμοτάτοις οὖσιν ὑμῖν χάριν εἴσεται Κῦρος. — 1, 4, 16: ἤ μηκέτι με Κῦρον νομίζετε. — *1, 6, 7: οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικούμενος. *2, 3, 18: οὐκ ἂν ἀχαρίστως μοι ἔχειν. — 2, 3, 19: ὅτι δικαίως ἄν μοι χαρίζοιτο. — 2, 4, 3: καὶ νῦν μὲν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν. — 2, 4, 5: ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται. — 2, 5, 7: οἱ θεῶν ἡμᾶς ὅρκοι κωλύουσιν. — *2, 5, 4: εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν. — 2, 5, 10: εἰ δὲ δὴ καὶ μανέντες σε κατακτείναιμεν. — 2, 5, 16: ἅμα ἄν μοι δοκεῖς. — *2, 5, 19: λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι. — *2, 5, 24: τοιούτων ἡμῖν εἰς φιλίαν ὑπαρχόντων. — 1, 7, 3: συμμάχους ὑμᾶς ἄγω. — 1, 7, 4: καὶ αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ, οἵους ἡμῖν .....—. *1, 8, 2: ἀτάκτοις σφίσιν ἐπιπεσεῖσθαι. — 1, 8, 12: πάνθ' ἡμῖν πεποίηται. — 1, 9, 25: τοῦτον οὖν σοι ἔπεμψε. — *2, 1, 11: πλῆθος ἀνθρώπων ἐφ' ὑμᾶς δυνάμενος ἀγαγεῖν. — 2, 1, 15: σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ τί λέγεις. — 2, 1, 16: Ἐγώ σε .... ἄσμενος ἑόρακα. — *2, 1, 21: καὶ τάδε ὑμῖν εἰπεῖν ἐκέλευσε βασιλεύς. — 2, 1, 4: οὐδεὶς ἔτι ἡμῖν μάχεται. — *2, 3, 20: ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι. — *2, 5, 13: οὓς νομίζω ... ταπεινοὺς ὑμῖν παρασχεῖν. — *2, 5, 18: ..... ἄπορα ὑμῖν παρέχειν. — 2, 5, 18: εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν. — *2, 5, 39: τοὺς ἄλλους ἡμᾶς προδεδωκότες. — 2, 6, 6: φιλοπολέμου μοι δοκεῖ ἔργα εἶναι.

— 3, 1, 21: λελύσθαι μοι δοκεῖ ...—. 3, 1, 22: ὥστε ἐξεῖναί μοι δοκεῖ. — 3, 1, 23: νίκην ἡμῖν διδῶσιν. — 3, 2, 20: ὅτι δὲ οὐκέτι ἡμῖν Τισσαφέρνης ἡγήσεται. — 3, 2, 23: ἡγεμὼν δὲ μηδεὶς ἡμῖν φανεῖται. — 3, 2, 27: ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ. — 4, 1, 21: διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον. — *4, 3, 12: ἰδοῦσι δὲ σφίσι δόξαι. — *4, 3, 23: ὁρῶντες δ' ὁπλίτας σφίσιν ἐπιόντας. — *4, 6, 9: οἵ τε νῦν ἡμᾶς ὁρῶντες πολέμιοι. — 4, 6, 10: τοῦτο μοι δοκεῖ σκεπτέον εἶναι. — 4, 6, 13: οὐκ ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶμαι. — 5, 1, 9: δικαίως ἡμῖν ἐπιβουλεύουσιν. — 5, 1, 13: ἢν ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ περαίνηται. — 5, 1, 9: φυλακὰς δή μοι δοκεῖ δεῖν ....—. 5, 5, 10: δασμὸν ἡμῖν φέρουσιν. — 5, 6, 4: ἃ βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι. — πολλά μοι κἀγαθὰ γένοιτο. — 5, 6, 20: πλοῖα δ' ὑμῖν πάρεστιν. — 5, 6, 23: ἑκόντες γάρ με δέξονται. — 5, 6, 29: Σιλανὸς δέ μοι ὁ μάντις ἀπεκρίνατο. — *5, 6, 31: ἐπεὶ δὲ ὁρῶ ὑμῖν καὶ τὰ πλοῖα πέμποντας Ἡρακλεώτας ....., καὶ μισθὸν ὑπισχνουμένους ὑμῖν ἄνδρας.[1]) — καλόν μοι δοκεῖ εἶναι. — 5, 7, 10: καίτοι οὐ δικαίως ἄν μοι φθονοῖεν. — 5, 7, 26: μὴ λύττα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι. — οἵα ἡ κατάστασις ἡμῖν ἔσται τῆς στρατιᾶς. — 5, 8, 8: πολέμιοι ἡμῖν ἐφείποντο. — 5, 8, 11: ἐπεὶ ἐγώ σοι ἀπέδειξα αὐτόν. — 6, 1, 30: οὔτε λοχαγεῖν ἡμῖν ἔξεστιν. — 6, 3, 14: ὡς μηδὲν ἡμᾶς λάθῃ. — 6, 4, 17: ἀνάγκη οὖν μοι δοκεῖ εἶναι. — 6, 4, 18: καὶ εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίγνεται τὰ ἱερά. — 6, 6, 13: εἰ οὖν οὗτος πρῶτον μὲν ἡμᾶς Βυζαντίου ἀποκλείσει. — 6, 6, 17: ἰδόντι δέ μοι. — 6, 6, 31: καὶ ἡ στρατιά σοι ὑφεῖτο. — νῦν δέ σε αἰτοῦνται. — 7, 1, 10: Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, ἐγώ σοι συμβουλεύω. — 7, 1, 13: ἐκεῖ δὲ Κυνίσκος ὑμῖν μισθοδοτήσει. — 7, 1, 21: νῦν σοι ἔξεστι. — 7, 1, 31: καὶ νῦν μοι δοκεῖ. — *7, 2, 25: σὲ φίλῳ μοι χρήσεσθαι καὶ ἀδελφῷ καὶ τὰ παρὰ θαλάττῃ μοι χωρία ὧν σὺ κρατεῖς ἔσεσθαι παρὰ σοῦ. — 7, 2, 34: ἐκ τούτου μοι δίδωσι τοὺς ἄνδρας. — 7, 3, 17: ἄμεινον ὑμῖν διακείσεται. — *7, 4, 10: .... περὶ τοῦδέ μοι διαμάχεσθαι. — 7, 6, 6: αὔριον ὑμᾶς ..... ἄξομεν. — 7, 6, 9: εἰ μὴ Ξενοφῶν ἡμᾶς πείσας ἀπήγαγεν. — 7, 6, 10: τὸν μισθὸν ἄν μοι δοκῶ ἔχειν. — *7, 3, 31: οὐδέν σε προσαιτοῦντες. — *7, 6, 17: ματαίαν ταύτην τὴν πρᾶξιν ἀμφοτέροις ἡμῖν ποιῆσαι. — 7, 6, 27: εἰ Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον. — *7, 6, 30: ζῶντα ἐμὲ ἀνεῖναι. — *7, 6, 12: ἀγγέλους πρὸς ἐμὲ πέμποντος. — 7, 6, 14: ἔνθα πᾶσιν ὑμῖν ἐδόκει. — 7, 6, 15: δικαίως ἄν με αἰτιῷσθε. — 7, 6, 18: πολλοῦ μοι δοκῶ δεῖν. — 7, 6, 21: αἴσχιόν μοι δοκεῖ. — 7, 6, 23: λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. — 7, 6, 24: Ἀρίσταρχος ὑμᾶς ὁ Λακεδαιμόνιος οὐκ εἴα εἰσιέναι. — 7, 6, 29: ἐπειδὴ τὸ ἱππικὸν ἡμῖν προσεγένετο. — θαρραλέως ἡμῖν ἐφείποντο οἱ πολέμιοι. — 7, 6, 34: οὐ γὰρ ἄν με ἔπεμπον πάλιν πρὸς ὑμᾶς. — 7, 6, 36: ἔχετε μέν με. — 7, 6, 37: νῦν ὑμῖν ἔξεστιν. — καιρὸς ὑμῖν δοκεῖ εἶναι. — ὅτε πολλὴ ὑμῖν εὐπορία

[1]) Alterum ὑμῖν, quod abesse poterat, additum esse videtur et ad chiasmum formandum, et ut ἄνδρας disjunctum a participio ὑπισχν. efferretur, et propter consuetudinem verbi ὑπισχνεῖσθαι, cui semper fere pronomen subjungitur, cujus rei exempla infra legentur. Fortasse etiam vis quaedam inest, ita ut per irrisionem dicatur ὑπισχνοῦνται μέν, ἀποδώσουσι δὲ οὔ.

φαίνεται.[1]) — 7, 6, 38: *ἀλλὰ καὶ πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε.* — 7, 6, 40: *καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν στρατηγῆσαι, παρὰ Σεύθου ἡμῖν τὸν μισθὸν ἀναπρᾶξαι ..... καὶ μὴ πρότερον ἡμᾶς ἀπαγαγεῖν.* — 7, 7, 8: *ἀποπορευομένους ημᾶς οὐδ' ἐναυλισθῆναι ..... ἐπιτρέπεις.* — 7, 7, 11: *οὐδὲ γὰρ ἂν Μήδοκός με ὁ βασιλεὺς ἐπαινοίη.* — 7, 7, 14: *ὅτι δίκαια ὑμῖν δοκοῦσι λέγειν.* — *7, 7, 17: *οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες.* — 7, 7, 21: *ὅτι οὐ δικαίως μοι ἠχθέσθης.* — 7, 7, 23: *μέγα δέ μοι δοκεῖ εἶναι.* — *7, 7, 27: *τὰ νῦν πεπραγμένα μᾶλλόν σοι καταπραχθῆναι.* — *7, 7, 30: *εἰ δρῷέν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους.* — **τούτων περὶ σοῦ ἀκούοντες πολλὰ ...*—. **ταχὺ ἂν σοι παραγενέσθαι.* — **ἄλλους σοι ἐλθεῖν.* — *7, 7, 31: *πλήθει γε ἡμῶν λειφθέντες.* — 7, 7, 9: *ὃς νῦν μέν σε ὁρᾷ πλουτοῦντα.* — 7, 7, 22: *βασιλέα σε ἐποίησαν.* — 7, 7, 25: *συμμάχους ἡμᾶς προσέλαβες.* — 7, 7, 37: *οὕτω γὰρ πρὸς ἐμὲ ἡ στρατιὰ διάκειται.* — 7, 7, 49: *νῦν ἐγώ σου δέομαι* (inserto subjecto, ut 7, 7, 37 *οἱ θεοί*, v. supra). —

Monui jam pronomen positum esse ante participium vel infinitivum, si vim non habeant. Ac primo quidem ubi participio articulus praemissus est: 3, 2, 17: *τῶν ὑφ' ἡμῶν ἡττημένων.* — 5, 1, 4: *πλοῖα τὰ ἡμᾶς ἄξοντα.* — 5, 7, 5: *οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες.* — 7, 6, 7: *Τισσαφέρνει τῷ ὑμᾶς ἀδικοῦντι.* — 7, 7, 26: *τὸ καὶ τὴν βασιλείαν σοι κατεργασάμενον.* — 7, 7, 47: *τοὺς σοὶ προειμένους ἐνεργεσίαν.* — tum vero etiam, ubi articulus non exstat: 5, 7, 10: *κἀμοὶ φθονούντων.* — 6, 1, 26: *ὑφ' ὑμῶν τιμώμενος.* — 6, 6, 12: *ἡμῖν οὕτως ἔχων τὴν γνώμην.* — 6, 6, 17: *ὑμᾶς προδόντα.* — 7, 6, 11: .... *πλείστην προθυμίαν* .... *περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος.* — 7, 7, 47: *σοὶ ἐγκαλοῦντας.* — Idem videmus in infinitivis: 1, 7, 9: *Οἴει γάρ σοι μαχεῖσθαι, ὦ Κῦρε, τὸν ἀδελφόν;* — 2, 2, 2: *ὁποῖόν τι ὑμῖν οἴησθε μάλιστα συμφέρειν.* — 1, 3, 10: *ὧν νομίζει ὑπ' ἐμοῦ ἠδικῆσθαι.* — 1, 3, 18: *τί βούλεται ἡμῖν χρῆσθαι.* — 2, 2, 12: .... *ἡμᾶς καταλαβεῖν.* — 2, 3, 7: *προθυμεῖσθαι ἡμᾶς ἀπολέσαι.* — 2, 5, 18: *ἐπιτηδείων ὑμῖν ἐπιτίθεσθαι.*[2]) — 2, 5, 15: *ὥστε σε πεῖσαι.* — 2, 5, 17: *εἰ γὰρ ὑμᾶς ἐβουλόμεθα ἀπολέσαι.* — 2, 5, 22: *ὑμᾶς ἐξὸν ἀπολέσαι.* — 2, 5, 20: *πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν.* — 2, 5, 25: *εἰ βούλεσθε* .... *μοι* .... *ἐλθεῖν.* — 3, 3, 18: *ἱκανοὶ ἡμᾶς ὠφελεῖν.*[2]) — 3, 4, 42: *κελεύει δέ οἱ συμπέμψαι.* — 5, 1, 9: ... *δύναιντο ἡμᾶς θηρᾶν οἱ πολέμιοι.* — 5, 1, 13: *διὰ τὸ βούλεσθαι ἡμῶν ἀπαλλαγῆναι.* — 5, 4, 20: *οἱ μέλλοντες ἡμῖν ἡγεῖσθαι.* — 5, 6, 7: *εἴ μοί τινα βούλοισθε συμπέμψαι.* — 5, 7, 6: .... *δύναιτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι.* —

---

[1]) Ut hic, etiam aliis locis non paucis pronomen inter verba arctissime cohaerentia insertum utrique vim addit. Ita 3, 2, 8: *πολλαὶ ἡμῖν καὶ καλαὶ ἐλπίδες εἰσὶ σωτηρίας,* cum quo loco conferatur alter 3, 2, 10: *ὅτι πολλαὶ καὶ καλαὶ ἐλπίδες ἡμῖν εἶεν σωτηρίας,* ubi adjectiva illa mnlto minus efferuntur, quam illic 7, 6, 34: *ἀποστροφὴν καὶ ἐμοὶ καλὴν καὶ παισίν,* cf. 7, 2, 25. 5, 6, 29. 7, 7, 11. 7, 6, 24. 2, 5, 7, alia.

[2]) Si adjectiva *ἱκανὸς* et *ἐπιτήδειος* sequitur infinitivus, pronomen semper proxime accedere videtur ad adjectivum, ut 2, 5, 18. 7, 3, 17: *ἱκανώτατος ὑμᾶς καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν.* — 7, 3, 18: *ἱκανός σε ...... καταγαγεῖν.* — 7, 7, 4: *οὐχ ἱκανοὶ ἦσαν ἡμᾶς ἐξελαύνειν.* — Sed 2, 5, 17: *ἐν ᾗ ὑμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ εἴημεν ἂν* ...., quod in verbis *ὑμᾶς μὲν βλάπτειν* summa vis inest.

6, 1, 33: πειράσομαι ..... ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιεῖν. — 6, 2, 4: οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον. — 6, 6, 17: ὄμνυμι ... μήτε με Ξενοφῶντα κελεῦσαι. — 7, 3, 28: ... ἔχω σοι δωρεῖσθαι. — 7, 7, 8: ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι. — 7, 7, 29: ἐπείσθησαν ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι. — 7, 7, 31: οἳ νομίζουσιν ὑπὸ σοῦ ἀδικεῖσθαι. — 7, 7, 37: εἴ σοι — βουλοίμην βοηθῆσαι. — 7, 7, 47: προθυμεῖσθαι ἐμὲ ..... τοιοῦτον ποιῆσαι. — 7, 7, 49: μὴ περιδεῖν με ...... ἔχοντα. — 7, 8, 4: ὥσπερ οἴκοι, ἔφη, εἰώθειν ὑμῖν θύεσθαι. —

Hucusque egimus de pronomine sine vi posito; jam de iis locis agendum erit, in quibus vim habet. Videbimus pronomen cum vi elatum semper fere ante verbum poni, nisi aut in verbo ipso magna vis insit aut duo vel plura nomina, e verbo pendentia et conjunctionibus inter se connexa longiorem ordinem praebeant, quam ut commode antecedere possit ante verbum, aut alia causa singularis sit, cur post verbum locum habeat. Neque tamen non licet etiam complura nomina ante verbum ponere, si vim habent: 2, 5, 16: ὡς δ' ἂν μάθῃς ὅτι οὐδ' ἂν ὑμεῖς δικαίως οὔτε βασιλεῖ οὔτε ἐμοὶ ἀπιστοίητε. — 2, 5, 41: ἀμφοτέροις πειράσονται καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν τὰ βέλτιστα συμβουλεῦσαι. — 5, 7, 9: οὕτω περὶ αὑτοῦ τε καὶ ὑμῶν βουλευόμενος. — 6, 1, 29: εἴ τινα εὕροιτε καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ ἀχθόμενον. — 7, 3, 36: ἥξω πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοὺς πελταστὰς καὶ ὑμᾶς ἀναλαβὼν ἡγήσομαι. — Longe plurimis autem locis unum tantum pronomen ante verbum ponitur. 1, 3, 3: εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων. — 1, 3, 5: ἀνάγκη δή μοι ἢ ὑμᾶς προδόντα τῇ Κύρου φιλίᾳ χρῆσθαι, ἢ πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενον μεθ' ὑμῶν ἰέναι. — 1, 3, 6: ἀλλ' ἐπεὶ ὑμεῖς ἐμοὶ οὐκ ἐθέλετε πείθεσθαι ...., ἐγὼ σὺν ὑμῖν ἕψομαι. — ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος ὅπῃ καὶ ὑμεῖς ...—. 1, 3, 11: ἐμοὶ οὖν δοκεῖ ....—. 1, 4, 15: ἄπιμεν μὲν ἅπαντες τοὔμπαλιν, ὑμῖν δὲ ....—. 1, 4, 16: Ἐγὼ μέν, ὦ ἄνδρες, ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ· ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσετε, ἐμοὶ μελήσει. — 1, 6, 6: σὺν ὑμῖν βουλευόμενος. — 1, 9, 24: ταῦτα ἔμοιγε μᾶλλον δοκεῖ ἀγαστὰ εἶναι. — 2, 1, 12: ὑμῖν παραδώσειν. — 2, 1, 20: παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε ...—. 2, 1, 22: ὅτι καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δοκεῖ. — 2, 3, 27: ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν δεήσει ὀμόσαι. — 2, 5, 4: οὐ δύναμαι οὔτε σὲ αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακῶς ποιεῖν. — 2, 3, 21: ἵνα ὑμᾶς τε ἀπαρασκεύους λάβοι καὶ ἡμᾶς ἐνθάδε ἀναγάγοι. — 2, 5, 3: φυλαττόμενον δὲ σέ τε ὁρῶ ..., καὶ ἡμεῖς .... ἀντιφυλαττόμεθα. — 2, 5, 11: σὲ δὲ νῦν ὁρῶ .... ἔχοντα καὶ .... σοὶ ταύτην σύμμαχον οὖσαν. — 2, 5, 17: ἐν ᾗ ὑμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ εἴημεν ἂν ...—. 2, 5, 10: εἰ σέ τι κακόν ἐπιχειρήσαιμι ποιεῖν. — 2, 5, 38: ὑμᾶς δὲ βασιλεὺς τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ. — 2, 5, 39: τοὺς ἄλλους ἡμᾶς προδεδωκότες. — 2, 5, 15: ἐμοὶ μὲν δοκεῖ .....—. τὸ σὲ ἡμῖν ἀπιστεῖν. — 2, 5, 16: εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοις, ἅμα ἄν μοι δοκεῖς καὶ σαυτῷ κακόνους εἶναι. — 2, 5, 26: καὶ σοὶ αὖ δηλώσω ὅθεν ἐγὼ περὶ σοῦ ἀκούω. — 3, 1, 18: ὡς ἡμᾶς ..... αἰσχισάμενος ..... φόβον παράσχοι. — 3, 1, 19: ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων. — 3, 1, 21: οἳ σὺν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς ἔσονται. — 3, 1, 24: μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν. — 3, 1, 30: ἐμοὶ δέ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ ...—. 3, 1, 36: πάντες πρὸς ὑμᾶς βλέπουσιν κἂν μὲν ὑμᾶς ὁρῶσιν ἀθύμους ... — 3, 2, 5: ἡμᾶς τοὺς Κύρου φίλους κακῶς ποιεῖν πειρᾶται. — 3, 2, 17: πρόσθεν σὺν ἡμῖν

ταττόμενοι. — 3, 2, 20: ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσιν. — 3, 2, 24: καὶ ἡμῖν γ' ἂν οἶδ' ὅτι .....—. 3, 2, 35: εἰ καὶ αὐτοὶ ἡμῖν ἀπιοῦσιν ἐπανακολουθοῖεν. — 3, 5, 6: οὐκοῦν ἔμοιγε δοκεῖ. — 4, 6, 8: ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ. — 4, 6, 9: ἐμοὶ δέ γε δοκεῖ. — 5, 1, 8: οἶμαι οὖν βέλτιστον εἶναι ἡμῖν εἰπεῖν τὸν μέλλοντα ἐξιέναι. — 5, 4, 6: ἔξεστιν ὑμῖν ἡμᾶς λαβεῖν συμμάχους. — 5, 4, 9: τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι .... καὶ ὑμεῖς τί οἷοί τε ἔσεσθε ἡμῖν συμπρᾶξαι .....; — 5, 5, 9: .... ὑφ' ὑμῶν ὄντων Ἑλλήνων ἀγαθὸν μέν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν. — οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε .....—. 5, 5, 20: ἀλλ' ἐφ' ἡμῖν ᾖ .....—. 5, 6, 19: καὶ ἡμᾶς παρακαλεῖ. — 5, 7, 8: σὺν ἐμοὶ πλεῖν. — 5, 7, 11: ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ. — 5, 7, 18: ἐπεὶ δὲ ἡμᾶς οὐ κατέλαβον. — 5, 7, 25: νομίζοντες ἐπὶ σφᾶς ἴεσθαι. — 5, 8, 7: πρὸς ἐμὲ ἀπαγαγεῖν. — ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ....—. 5, 8, 21: οὔτε σὺν ἐμοὶ τὸν ἀτακτοῦντα ἐπαίετε. — 6, 1, 26: οὔτε ὑμῖν μοι δοκεῖ συμφέρον εἶναι .... ἐμοί τε ....—. 6, 1, 29: ἐὰν δὲ ἐμὲ ἕλησθε. — 6, 1, 31: .... ἐμοὶ ἐπιτρέψαι. — 6, 3, 18: ἡμᾶς δὲ ..... καταστῆσαι. — 6, 1, 33: ἐπεὶ μέντοι ἐμὲ εἵλεσθε. — 6, 2, 4: ἐμοὶ οὖν δοκεῖ. — 6, 3, 25: ὥς γε ἡμῖν ἐδόκουν. — 6, 5, 15: οὗτοι ἡμῖν ἕψονται. — 6, 6, 5: τὰ δὲ σφίσιν ἀποδοῦναι. — 6, 6, 12: ἐμοὶ δὲ ..... δοκεῖ. — 6, 6, 24: ἐὰν ἐμὲ νῦν κατακτείνῃς. — 6, 6, 28: ἵνα καὶ περὶ σοῦ βουλευσώμεθα. — 7, 1, 8: ἐπεὶ καὶ νῦν ἤδη τινὲς σὲ αἰτιῶνται. — 7, 1, 21: νῦν ἄν σύ τε ἡμᾶς ὀνήσαις, καὶ ἡμεῖς σὲ μέγαν ποιήσαιμεν. — 7, 1, 30: καὶ ὑμῖν δὲ συμβουλεύω. — 7, 2, 13: καὶ ἐμὲ πρὸς τοῦτο ἔπεμψεν ἐνθάδε. — 7, 2, 34: ἃ ἐγὼ ὑμῶν δέομαι — 7, 2, 38: σοὶ δὲ καὶ θυγατέρα δώσω καὶ εἴ τις σοὶ ἔστι θυγάτηρ. — 7, 3, 2: τοῖς δ' ἔδοξε. — 7, 3, 5: ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ. — 7, 3, 8: ὑπὸ σοῦ νομιοῦμεν ξενίζεσθαι. — 7, 3, 11: σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. — 7, 3, 39: καὶ ὑμῖν μὲν ἡγεμόνας δώσω. — 7, 5, 3: ἐμοὶ μὲν τοίνυν ἀρκεῖ. — 7, 6, 5: μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς. — 7, 6, 9: ἡμᾶς δὲ ἀποστερεῖ τὸν μισθόν. — 7, 6, 2: σὲ δὲ οὐκέτι ἀπαιτήσουσι τὸν μισθόν. — 7, 6, 11: ὑφ' ὑμῶν αἰτίας ἔχω. — ἐμαυτῷ γε δοκῶ. — 7, 6, 15: πῶς ἂν ἔτι δικαίως ὑμᾶς αἱρούμενος ἀντὶ Σεύθου ὑφ' ὑμῶν αἰτίαν ἔχοιμι περὶ .....—. 7, 6, 16: ὡς ὧν τε ἐμοὶ δοίη στέρoιτο καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀποτίσειεν. — 7, 6, 39: ἐμοὶ μέντοι οὐ δικαίως δοκεῖτε. — 7, 7, 4: σοὶ μὲν τοιαῦτα λέγοντι καὶ ἀποκρίνασθαι χαλεπόν. — 7, 7, 7: ἐπεὶ δὲ ἡμῖν φίλοι ἐγένεσθε καὶ δι' ἡμᾶς σὺν θεοῖς ἔχετε τὴν χώραν. — ἣν παρ' ἡμῶν ἐχόντων κατὰ κράτος παρελάβετε. — 7, 7, 10: οὐδὲν ἐμὲ παρακαλέσαντες. — 7, 7, 28: ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ. — 7, 7, 36: σοὶ δὲ νῦν ἡ ..... πρόσοδος πλείων ἔσται. — 7, 7, 44: ὡς σὲ περὶ πλείονος ποιοίμην. — 7, 7, 49: νῦν δέομαι δι' ἐμοῦ ἀποδοῦναι. Inter hos locos multi sunt, in quibus pronomen addita conjunctione primam enunciati sedem obtinet. Sine conjunctione autem in initio enunciati rarius legitur casus obliquus, quum nominativus; mihi quidem tres tantum loci in promptu sunt: 2, 2, 3: ἐμοὶ ..... οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. — 3, 1, 34: ἡμῖν .... ἔδοξε. — 3, 3, 3: ἡμῖν δοκεῖ. — Nonnullis autem locis non tam pronomen ipsum effertur, quam aliud vocabulum, quod pronomini additum omnem fere vim in se quasi attrahit, qualia sunt αὐτός, ἀμφότερος, μόνος, ἰδίᾳ. 7, 3, 45: ὅτι οὐκ ἐμοῦ μόνου δέει. — 7, 6, 14: ἔνθα πᾶσιν ὑμῖν ἐδόκει. — 7, 6, 17: ματαίαν

ταύτην τὴν πρᾶξιν ἀμφοτέροις ἡμῖν ποιῆσαι. — 7, 6, 18: ἃ ἐμοὶ ἰδίᾳ ὑπέσχετο. — 7, 7, 39: αὐτόν σε μάρτυρα ποιοῦμαι. —

Haec sunt, quae de pronomine personali ante verbum posito dicenda videbantur. Pauca, quae etiam ad pronomen verbo subjunctum pertinent, infra loco idoneo afferam.

Jam vero quaeritur ad quas leges ii loci revocari possint, in quibus pronomen post verbum regens positum sit. Universe duae maxime causae sunt, si aut vis inest in verbo, aut pronomen cum alio nomine connexum longius quid efficit, quam ut commode possit poni ante verbum. Si in verbo vis inest, pronomen aut cum vi positum est, aut sine vi; nam ubi utrumque cum vi pronunciatur, verbum priorem locum solet obtinere. Ita jam nominativus casus exstat, cf. supra pag. 3. 1, 6, 9. 2, 2, 12: ταύτην, ἔφη, τὴν γνώμην ἔχω ἔγωγε, alia (cf. Krüger Gr. Gr. 51, 1, 1.). Rariora autem sunt exempla in quibus et verbum vim habeat et pronomen 2, 3, 9: δοκεῖ μὲν κἀμοὶ ταῦτα. — 3, 2, 17: ἔφευγον γοῦν πρὸς ἐκείνους καταλιπόντες ἡμᾶς, quo loco miror, quid moverit Vollbrechtum ut πρὸς uncis includeret; — 5, 5, 14: ἀνθ' ὧν ἐτίμησαν ἡμᾶς. — 5, 8, 8: ἠνάγκασα δὲ σὲ τοῦτον ἄγειν. — 5, 8, 13: ὅσοις σώζεσθαι μὲν ἤρκει δι' ἡμᾶς, ἐν τάξει τε ἰόντων καὶ μαχομένων ..., αὐτοὶ δὲ .... —. 6, 6, 31: δοῦναι σφίσι τὼ ἄνδρε. — 7, 7, 56: παραδίδωμι αὐτὰ ἐγὼ ὑμῖν. — Plerumque pronomen vim non habet. Verbum autem saepe primam sententiae sedem obtinet, ut 1, 4, 8: Ἀπολελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων. — 1, 6, 6: Παρεκάλεσα ὑμᾶς. — 2, 4, 16: Ἔπεμψέ με Ἀριαῖος. — 3, 1, 46: παρέστω δ' ἡμῖν ...—. 3, 3, 2: λέξατε οὖν πρός με. — 3, 4, 39: προκατείληπται γὰρ ἡμῖν ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος. — 4, 8, 11: περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι. — 5, 1, 9: ὑπερκάθηνται γὰρ ἡμῶν. — 5, 5, 8: Ἔπεμψεν ἡμᾶς ... ἡ τῶν Σινωπέων πόλις. — 5, 5, 14: παρεῖχον γὰρ ἡμῖν ἀγοράν. — 5, 7, 5: ἀκούσατε οὖν μου. — 5, 7, 20: ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς οἱ Κερασούντιοι. — 5, 7, 31: δοξάτω ὑμῖν. — 6, 1, 31: ὀμνύω ὑμῖν. — 6, 6, 18: συμπέμψατε μέντοι μοι. — 6, 6, 20: Ἔπεμψεν ἡμᾶς ἡ στρατιὰ καὶ ἐκέλευσέ σε. — 6, 6, 33: δέονται δέ σου. — 7, 2, 24: Ἔπεμψας πρὸς ἐμὲ ... — 7, 3, 10: Ἐγώ, ὦ ἄνδρες, δέομαι ὑμῶν .....—. 7, 3, 26: Προπίνω σοι, ὦ Σεύθη. — 7, 6, 18: ὀμνύω γὰρ ὑμῖν. — 7, 7, 3: προλέγομεν οὖν ὑμῖν. — οὐκ ἐπιτρέψομεν ὑμῖν. — 7, 7, 40: ὄμνυμι δέ σοι. — 7, 7, 44: κατηγόρουν γάρ μου. — 7, 7, 47: δέομαι οὖν σου. — 7, 7, 51: ἀπόπεμπε δὲ ἡμᾶς. — Huc pertinere arbitror etiam locos 1, 9, 25: καὶ δεῖταί σου. — 5, 6, 23: καὶ ἄξω ὑμᾶς ....—. καὶ ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ πόλις. — 5, 8, 4: πότερον ᾔτουν σέ τι; — 5, 8, 21: καὶ ἐξῆν ὑμῖν. — 6, 3, 26: καὶ ἐδόκει ἡμῖν. — 6, 6, 18: καὶ ὑμεῖς μὲν μὴ ἐκδῶτέ με. — 7, 6, 36: ἀλλ' ἔχετε μέν με. — 7, 7, 14: ὅτι δεδέηται ὑμῶν ἡ στρατιὰ ....—. Etiam in media sententia permultis locis verbum, in quo vis inest, ante pronomen ponitur, ut: 1, 6, 6: ἐπεὶ ἐπολέμησεν ἐμοί. — 1, 6, 7: πιστὰ πάλιν ἔδωκάς μοι καὶ ἔλαβες παρ' ἐμοῦ. — 2, 1, 11: οὐδ' εἰ παρέχοι ὑμῖν. — 3, 1, 25: εἰ δ' ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖσθαι. — 3, 1, 35: ὅτι ἕψονται ὑμῖν. — 3, 2, 2: προδεδώκασιν ἡμᾶς. — 3, 2, 11: ἀναμνήσω γὰρ ὑμᾶς καὶ τοὺς κινδύνους. — 5, 5, 22: ἢν δὲ δοκῇ ἡμῖν .....—. 5, 7, 8:

βιασαίμην ὑμᾶς. — 5, 7, 29: εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμᾶς. — 5, 8, 9: ἐπεὶ προὔπεμψά σε. — καὶ ἐπιστὰς ἐπῄνουν σε. — ἐνταῦθα ἔπαισά σε. — 6, 4, 21: ἴσως ἂν τὰ ἱερὰ προχωροίη ἡμῖν. — 7, 6, 5: ἀποδραμοῦνται σὺν ὑμῖν. — 7, 6, 12: εἰ πείσαιμι ὑμᾶς. — 7, 6, 13: συνέλεξα ὑμᾶς. — 7, 6, 17: ἀπαιτήσει με. — 7, 6, 32: ἐπέπρακτο ὑμῖν. — 7, 6, 36: δέονται δὲ ὑμῶν. — 7, 7, 7: νῦν δὲ ἐξελαύνετε ἡμᾶς. — 7, 7, 11: οὐδ' ἂν συνηκολούθησά σοι. — 7, 7, 21: ἀπῄτουν σε. — 7, 7, 31: ὑπεῖξάν σοι. – 7, 7, 39: οὔτε ἔχω παρὰ σοῦ. — 7, 7, 44: αὐτοὶ δ' ἀνεκάλουν μοι ὡς μᾶλλον μέλοι μοι ....—. 7, 7, 56: ταῦτα σέσωται δι' ὑμᾶς. — Multis locis etiam participia eaque vel cum articulo conjuncta: 1, 2, 8: ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας. — 1, 6, 7: πείσας ἐμέ. — 1, 6, 8: τί οὖν ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ νῦν τὸ τρίτον ἐπιβουλεύων μοι φανερὸς γέγονας; — 2, 3, 19: σὺν τοῖσδε τοῖς παροῦσι νῦν μετ' ἐμοῦ. — 2, 3, 29: ὡς ἀπάξων ὑμᾶς. — 2, 5, 39: προδόντες ἡμᾶς. — 4, 6, 11: φυλάττοντες ἡμᾶς. — 4, 6, 17: τῶν ἑπομένων ἡμῖν κλωπῶν. — 5, 5, 8: ἐπαινέσοντάς τε ὑμᾶς ...—. 5, 6, 4: οἱ ἐπαινοῦντές με. — 5, 7, 5: ὡς ἐγὼ ἄρα ἐξαπατήσας ὑμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φᾶσιν. — 5, 7, 9: γοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ. — 5, 7, 29: οὐ δοὺς ὑμῖν δίκην. — 6, 1, 16: ἄγοντά τι σφίσιν ἥκειν. — 6, 3, 14: ἐφορῶν ἡμᾶς. — 6, 5, 14: προξενήσαντα ὑμῖν. — 7, 2, 24: δεόμενός μου. — 7, 2, 33: τοὺς ἐκβαλόντας ἡμᾶς. — 7, 6, 14: ἐπιτάττοντος ὑμῖν .... πορεύεσθαι. — ἀγαγὼν ὑμᾶς. — 7, 6, 30: ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν. — 7, 7, 25: τί προτελέσας ἡμῖν. — 7, 7, 53: τῶν ἀδικησάντων σε. — Item infinitivi 1, 3, 11: ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν. — 1, 6, 7: μεταμέλειν τέ σοι ἔφησθα .....—. 2, 3, 18: δοῦναί μοι ἀποσῶσαι ὑμᾶς. — 2, 3, 20: ἐρέσθαι δέ με ὑμᾶς ἐκέλευσε. — 2, 5, 6: διδάσκειν σε βούλομαι. — 3, 1, 25: ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι. — 3, 2, 16: μὴ δέχεσθαι ἡμᾶς. — 3, 5, 8: διαβιβάσαι ὑμᾶς. — 5, 6, 28: λέγειν εἰς ὑμᾶς. — 5, 6, 29: ἐπεβούλευε διαβάλλειν με πρὸς ὑμᾶς. — 5, 7, 5: ἀκούω τινὰ διαβάλλειν, ὦ ἄνδρες, ἐμὲ ὡς ....—. 5, 7, 12: βουλεύεσθαι ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν. — 6, 1, 26: δοῦναί μοι τοὺς θεούς. — 6, 3, 26: μὴ ἀπολείπεσθαι ὑμῶν. — 6, 1, 26: τὸ μέντοι ἐμὲ προκριθῆναι ὑφ' ὑμῶν ἄρχοντα. — 6, 5, 17: αὐτοὺς δέξεσθαι ἡμᾶς. — 6, 6, 20: παρασχεῖν σοι ἑαυτούς. — 6, 6, 32: ἐπιδείξειν σοι. — 7, 2, 33: ἱκέτης δοῦναί μοι. — 7, 3, 3: οὔτε πωλήσειν ἔτι ὑμᾶς φησιν. — 7, 3, 4: εὖ ποιήσειν ὑμᾶς. — 7, 3, 10: στρατεύεσθαι σὺν ἐμοί. — 7, 3, 12: συνέπεσθαί σοι τὸ στράτευμα. — 7, 6, 22: μὴ ἀποδιδόναι ἡμῖν ἃ ὑπέσχετο. — 7, 7, 14: συνέπεσθαι ὑμῖν. — 7, 7, 16: κακῶς πάσχειν ὑφ' ὑμῶν. — 7, 7, 25: κατεργάσασθαί σοι ἀρχήν. — 7, 6, 27: κακῶς ἂν ἐδόκουν ὑμῖν βεβουλεῦσθαι πρὸ ὑμῶν; — quo loco, ut 7, 3, 4. 7, 7, 16, major vis inest in adverbio, cum quo verbum in unum coaluit. 7, 7, 43: οἱ ψέγειν ἐμὲ βουλόμενοι. — 7, 7, 47: διδάξειν σε. — Verbum autem non raro a pronomine sejungitur aut subjecto, ut 3, 2, 19: ἑνὶ μόνον προέχουσιν οἱ ἱππεῖς ἡμᾶς. — 5, 4, 5: κωλύουσι δ' οὗτοι ἡμᾶς. — aut si infinitivus est vel participium, verbo regente: 1, 3, 10: ἀδικεῖσθαι νομίζει ὑφ' ἡμῶν. — 3, 2, 29: οὐ πρόσθεν ἐξενεγκεῖν ἐτόλμησαν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον πρὶν ...—. 5, 8, 13: ὅσοις σώζεσθαι μὲν ἤρκει δι' ἡμᾶς. — 7, 2, 37. 7, 3, 31. — 2, 5, 3: φυλαττόμενον δὲ σέ τε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς ....—.

Sed etiam si vim non habet verbum, haud raro post se collocatum habet pronomen, quod conjunctione cum alio nomine connexum longiorum ordinem efficit. Quamvis enim talia quoque propter vim suam interdum ante verbum posita sint (cf. pag. 14.), plerumque tamen sequuntur, sive cum vi positum est verbum, sive sine vi. Sic legimus: 3, 2, 19: *φοβούμενοι οὐχ ἡμᾶς μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ καταπεσεῖν.* — 5, 6, 28: *θύομαι ..... καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.* — 5, 7, 10: *μάχεσθαι εἴ τις ἐθέλει ὑπὲρ ὑμῶν τε καὶ ἑαυτοῦ.* — 6, 6, 15: *ἀπολύω καὶ ὑμᾶς τῆς αἰτίας καὶ Ἀγασίαν.* — 6, 6, 31; ... *ποιῆσαι καὶ περὶ τούτων καὶ περὶ ἑαυτῶν ἁπάντων.* — 7, 1, 6: *μηδὲν τελείτω μήτε ἐμοὶ μήτε ἄλλῳ μηδενί.* cf. 7, 2, 27. 7, 3, 8: *ἀκούοντες καὶ σοῦ καὶ τῶν τοῦ Λακωνικοῦ.* — 7, 6, 39: *χεῖρον αὐτῷ εἶναι πρὸς ἡμῶν τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πρὸς αὐτοῦ.* — 7, 7, 32: *πολὺ ἂν προθυμότερον ἴοιεν ἐπὶ σε ἢ σύν σοι.* — Talia autem non raro ad augenda singula dirimuntur, 6, 6, 15 genetivo *τῆς αἰτίας*, e verbo *ἀπολύω* pendente, 7, 6, 41: *οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν οὔτε ἡμῖν τὰ γιγνόμενα*, verbo ipso; 1, 1, 8: *δοθῆναι οἷ ταύτας τὰς πόλεις μᾶλλον ἢ Τισσαφέρνην ἄρχειν αὐτῶν*, ut supra pag. 13. ann. idem observatum est de pronomine inter duo nomina inserto. Simili ratione etiam duo verba ad unum pronomen pertinentia pronomine dirimuntur, ut 7, 3, 31: *καὶ πονεῖν ὑπὲρ σοῦ καὶ κινδυνεύειν.* —

Sunt autem loci in quibus cum alio vocabulo in unum quasi coaluerit verbum, ut locutio exsistat, quam cum vi elatam sequatur pronomen. Vis autem non tam inest in verbo, quam in altero vocabulo, quod plerumque praecedit verbum et aut subjectum est, 2, 4, 5: *πρῶτον μὲν γὰρ ἀγορὰν οὐδεὶς παρέξει ἡμῖν.* — 3, 1, 20: *ὅρκους ἤδη κατέχοντας ἡμᾶς.* — aut objectum, 5, 7, 10: *εἴ τίς τι ἀγαθὸν δύναται ἐν ὑμῖν.* — 5, 7, 13: *καὶ ἱερεῖα ἐπώλουν ἡμῖν.* — aut nomen praedicativum. 2, 3, 26: *ἦ μὴν φιλίαν παρέξειν ὑμῖν τὴν χώραν.* — 5, 5, 22: *συμμάχους ποιήσεσθε ἐφ' ἡμᾶς.* — 5, 7, 10: *μόνον ἀγαθόν τι ποιῶν ὑμᾶς φαινέσθω.* — 5, 8, 7: *ἅπαντα σᾶ ἀπέδωκά σοι.* — 7, 3, 47: *ἔρημοι οἱ ἱππεῖς οἴχονταί μοι.* — Legitur etiam nomen illud praedicativum insertum inter verbum et pronomen: 2, 5, 24: *ποιῆσαι πολεμίους ἡμᾶς*, si quidem optimos codices ABC sequimur, quos Dindorfium, Cobetum, Kuehnerum, Rehdantzium secutos esse video. Similia sunt 2, 5, 3: *φυλαττόμενον δὲ σέ τε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς καὶ ...*—. 7, 6, 35: *πραγματευόμενός τε οὐδὲ νῦν πω πέπαυμαι ὅ,τι δύναμαι ἀγαθὸν ὑμῖν.* — 5, 8, 19: *ἐν εὐδίᾳ γὰρ ὁρῶ ὑμᾶς.* — Ita subjectum interpositum est 5, 6, 29: *ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνοιτό τις δόλος καὶ ἐπιβουλὴ ἐμοί*, et objectum 5, 7, 33: *ἥτις ἂν ὁρᾷ τοσαύτην ἀνομίαν ἐν ἡμῖν.* — Etiam comparatio ita cum verbo in unum coaluit 5, 5, 19: *οὐ γὰρ ὡς φίλοι προσεφέροντο ἡμῖν.* —

Sunt autem verba quaedam et locutiones, quae pronomen semper post se positum habeant, ut *ὥρα*: 1, 3, 11: *ἐμοὶ οὖν δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν.* — 5, 7, 12: *ὥρα ἡμῖν βουλεύεσθαι περὶ ἡμῶν αὐτῶν.* — 7, 4, 11: *ὥρα σοι, ὦ Σεύθη, περὶ τοῦδέ μοι διαμάχεσθαι.* — Vim habet pronomen 4, 6, 16: *ὥστε ὥρα καὶ σοὶ ἐπιδείκνυσθαι τὴν παιδείαν.* —

ἐπιβουλεύων τινὶ φανερός εἰμι. 1, 6, 8: *Τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ νῦν τὸ τρίτον ἐπιβουλεύων μοι φανερὸς γέγονας;* — 3, 2, 20: *ὃς ἐπιβουλεύων ἡμῖν φανερός ἐστιν.* — contra cur in loco 2, 5, 4: *Κλέαρχος γὰρ πρόσθεν ἐπιβουλεύων φανερὸς ἐγένετο Τισσαφέρνει τε καὶ Ὀρόντᾳ, καὶ πᾶσιν ἡμῖν τοῖς σὺν τούτοις,* dativi in fine sententiae positi sint, per se clarum est.

ὑπισχνοῦμαι. 1, 7, 18: *ὑπισχνοῦμαί σοι δέκα τάλαντα.* — 2, 3, 20: *ὑπέσχετό μοι βουλεύσεσθαι.* — 5, 6, 23: *ὑπισχνοῦμαι δὲ ὑμῖν.* — 5, 6, 31: *μισθὸν ὑπισχνουμένους ὑμῖν ἄνδρας.* — 6, 6, 32: *ὑπισχνοῦνταί σοι ἀντὶ τούτων.* — 7, 2, 24: *ὑπισχνούμενός μοι.* — 7, 3, 10: *καὶ ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν.* — 7, 6, 12: *πολλὰ ὑπισχνουμένου μοι.* — 7, 7, 39: *οὔτε ἃ ὑπέσχου μοι ἀπήτησα.* — Semel tantum 7, 6, 18: *ἃ ἐμοὶ ἰδίᾳ ὑπέσχετο* pronomen propter vim quam assumpsit addito *ἰδίᾳ* ante verbum collocatum est.

συμβουλεύω. 2, 1, 16: *συμβουλευόμεθά σοι, τί χρὴ ποιεῖν.* — 2, 1, 17: *συμβούλευσον ἡμῖν ....—.* 2, 1, 19: *συμβουλεύω σώζεσθαι ὑμῖν ....—.* 2, 3, 20: *καὶ συμβουλεύω ὑμῖν,* — nisi magnopere effertur pronomen, ut 2, 5, 41: *καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν τὰ βέλτιστα συμβουλεῦσαι.* — 7, 1, 30: *καὶ ὑμῖν δὲ συμβουλεύω.* — Semel etiam ad aliud pronomen cum vi elatum se applicat pronomen 7, 1, 10: *ἀλλ' ὅμως .... ἐγώ σοι συμβουλεύω.* —

λαβών. 1, 3, 4: *λαβὼν ὑμᾶς ἐπορευόμην.* — 1, 3, 10: *μὴ λαβών με δίκην ἐπιθῇ.* — cf. etiam 5, 6, 30: *ὥστε λαβόντας ὑμᾶς πόλιν ..... τὸν μὲν ἀποπλεῖν, τὸν δὲ .....—.* Sic etiam *ἔχων* et aliae hujus verbis formae saepius cf. 2, 5, 13: *ἔχων ἡμᾶς ὑπηρέτας.* — 7, 6, 33. 34, alia.

σύνοιδα. 7, 6, 18: *ἀκούων σύνοιδέ μοι.* — 1, 3, 10: *ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ.* — 2, 5, 7: *ὅστις δὲ .... σύνοιδεν ἑαυτῷ.* — Contra 7, 6, 11: *ἐμαυτῷ γε δοκῶ συνειδέναι,* pronomen et ad *δοκῶ* et ad *συνειδέναι* referendum esse videtur.

Etiam praepositiones *πρὸς* et *παρὰ* cum pronomine conjuncta, nisi singularis aliqua causa est, ante verbum non videntur posita esse. Legimus: 1, 6, 7: *ἔλαβες παρ' ἐμοῦ.* — 3, 2, 29: *ἐξενεγκεῖν ἐτόλμησαν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον.* — 3, 3, 2: *λέξατε οὖν πρός με.* — 5, 6, 29: *διαβάλλειν με πρὸς ὑμᾶς.* — 5, 7, 20: *ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς οἱ Κερασούντιοι.* — 6, 6, 20: *Ἔπεμψεν ἡμᾶς ἡ στρατιὰ πρὸς σέ.* — 7, 2, 24: *Ἔπεμψας πρὸς ἐμέ.* — 7, 2, 25: *εἰ ἄγοιμι τὸ στράτευμα πρὸς σέ.* — *ἔσεσθαι παρὰ σοῦ.* — 7, 2, 37: *ἐάν τις ἀπιέναι βούληται παρὰ σέ.* — 7, 3, 36: *ἥξω πρὸς ὑμᾶς.* — 7, 6, 9: *καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν.* — 7, 6, 26: *οὔτε γὰρ ἱππικὸν οὔτε πελταστικὸν ἔτι ἐγὼ συνεστηκὸς κατέλαβον παρ' ὑμῖν.* — 7, 6, 33: *οὐ γάρ ἄν με ἔπεμπον πάλιν πρὸς ὑμᾶς.* — 7, 7, 35: *πρὶν ἡμᾶς ἐλθεῖν πρὸς σέ.* — 7, 7, 39: *οὔτε ἔχω παρὰ σοῦ.* — 7, 7, 44: *δῶρα ἔχειν παρὰ σοῦ.* — Praeterea ter habemus post verbum cum vi: 7, 3, 31: *ἀλλ' αὐτοὶ φέροντες παρέσονται πρὸς σὲ δῶρα.* — 7, 7, 6: *ηὐλίζου τότε παρ' ἡμῖν.* — 7, 7, 50: *ἄν τε μένῃς παρ' ἐμοί.* — bis conjunctionibus cum aliis nominibus connexum: 2, 3, 18: *οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔχειν οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρὸς τῆς πάσης Ἑλλάδος.* — 7, 6, 39: *διὸ καὶ χεῖρον αὐτῷ εἶναι πρὸς ἡμῶν τε τῶν Λακεδαιμονίων*

καὶ πρὸς αὐτοῦ. — In chiasmo est cum vi: 1, 3, 9: τὰ μὲν δὴ Κύρου δῆλον ὅτι οὕτως ἔχει πρὸς ἡμᾶς ὥσπερ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἐκεῖνον. — 2, 3, 26: ἔξεστιν ὑμῖν πιστὰ λαβεῖν παρ' ἡμῶν ..... ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν δεήσει ὀμόσαι .....—. Contra praepositionem cum pronomine ante verbum legimus propter vim, quae in pronomine inest: 2, 1, 20: παρ' ἡμῶν δ' ἀπάγγελλε. — 2, 5, 25: τοὺς πρὸς ἐμὲ λέγοντας. — 3, 1, 34: ἅπερ καὶ πρὸς ἡμᾶς (sc. ἔλεξας). — 3, 1, 36: πάντες πρὸς ὑμᾶς βλέπουσιν. — 5, 8, 7: καὶ ἐκέλευσα πρὸς ἐμὲ ἀπαγαγεῖν. — 5, 7, 27: τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰόντων. — 7, 7, 6: ὁπότε πρὸς ἡμᾶς ἔλθοις. — 7, 7, 7: ἣν παρ' ἡμῶν ἐχόντων κατὰ κράτος παρελάβετε. — 7, 7, 10: ἀτὰρ τί πρὸς ἐμὲ λέγεις ταῦτα; — ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦγον. — 7, 7, 15: .... πρὸς ἡμᾶς λέγειν ...., ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν. — 7, 7, 51: παρ' ἐμοὶ μένειν. — Aliis locis praepositio cum pronomine aut ad relativum se applicat, ut 5, 6, 31: ὁπόσοι πρὸς ἐμὲ προσῆσαν. — aut ad conjunctionem, ut 7, 7, 49: νῦν τε καὶ ὅτε πρὸς σὲ ἀφικόμεθα. — 5, 7, 27: κἂν τινες πρὸς ὑμᾶς ἴωσι πρέσβεις. — aut ad vocabulum aliquod cum vi elatum, ut 7, 6, 12: πολλοὺς ἀγγέλους πρὸς ἐμὲ πέμποντος. — 7, 7, 38: οὕτω γὰρ πρός με ἡ στρατιὰ διάκειται. — 7, 1, 31: ἣν μὲν δυνώμεθα παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὑρίσκεσθαι. — 3, 1, 16: οὐ πρότερον πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν. — 2, 1, 21: ἢ ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ; —

Etiam verbum ἀκούω pronomen post se potius positum habere videtur, quam ante se. 2, 5, 16: ἀκούων σου φρονίμους λόγους. — 5, 7, 5: ἀκούσατε οὖν μου. — 7, 3, 8: ἀκούσαντες καὶ σοῦ καὶ ....—. Hoc apparere videtur etiam ex iis locis, in quibus ταῦτα vel τοῦτο ex hoc verbo pendet. Nam pronomen οὗτος ante verbum poni solet; ex ἀκούω autem pendens saepius legitur post verbum. Notavi equidem τοῦτο vel ταῦτα post ἀκούω undequinquaginta, ante ἀκούω undecim tantum locis.

In loco denique 1, 3, 10: οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί pronomen in fine sententiae additum est, ut mediae formae vim augeret.

Figurae rhetoricae quid valeant in collocatione, ut aliorum vocabulorum, ita pronominum, paucis attingam, ne modum excedat opusculum. Quare de chiasmo tantum et de anaphora breviter disseram. Perpauca sufficient de chiasmo, qui, qua est natura, pronomina sive cum accentu elata sunt sive non elata, modo ante verbum collocat, modo post verbum. Vim habet utrumque pronomen 2, 3, 26: καὶ νῦν ἔξεστιν ὑμῖν πιστὰ λαβεῖν παρ' ἡμῶν ...., ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν δεήσει ὀμόσαι .....—. 2, 5, 14: ἣν σωθέντες ὑπὸ σοῦ σοὶ ἂν ἔχοιμεν δικαίως, alias; alterum pronomen vim non habet in loco 7, 6, 26: ἡμῖν δ' ὁπλιτικὸν μὲν ἦν ᾧ ἀθρόοι μὲν ἰόντες ἐπὶ τὰς κώμας ἴσως ἂν ἐδυνάμεθα σῖτον λαμβάνειν οὐδέν τι ἄφθονον, ὅτῳ δὲ διώκοντες ἂν ἢ ἀνδράποδα ἢ πρόβατα κατελαμβάνομεν οὐκ ἦν ἡμῖν. — Prius enim ἡμῖν, oppositum antecedentibus, vim habet, chiasmi autem vis versatur in oppositione verborum ὁπλιτικὸν μὲν ἦν ᾧ ... ἄφθονον et ὅτῳ δὲ .... οὐκ ἦν, alterum autem ἡμῖν caret accentu. Anaphoram autem cum Naegelsbachio (Lat. Stilistik. p. 467) eam dico figuram, qua idem verborum ordo bis vel pluries repetatur, qualem legimus 7, 6, 36:

ἴστε ὅτι ἄνδρα κατακεκανότες ἔσεσθε πολλὰ μὲν δὴ πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα καὶ ἐν τῷ μέρει καὶ παρὰ τὸ μέρος, θεῶν δ' ἵλεων ὄντων καὶ τρόπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν στησάμενον, ὅπως δέ γε μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων πολέμιοι γένοισθε, πᾶν ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην πρὸς ὑμᾶς διατεινάμενον, ubi vocabulum πολλὰ (πᾶν) semper cum vi antecedit et quodque periodi membrum in participium cum vi elatum desinit, pronomen autem inter utrumque insertum est, quamvis propter vim quae inest in participio, eodem jure post hoc potuerit poni. Jam vero sunt loci in quibus ut oratio elegans fiat et bene distinguantur singula ejus membra, et chiasmo et anaphora usus sit Xenophon. Talis locus est 2, 5, 39: .... οἵτινες ὀμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομιεῖν, προδόντες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ καὶ πανουργοτάτῳ τούς τε ἄνδρας αὐτοὺς οἷς ὤμνυτε ἀπολωλέκατε καὶ τοὺς ἄλλους ἡμᾶς προδεδωκότες σὺν τοῖς πολεμίοις ἐφ' ἡμᾶς ἔρχεσθε, ubi priora duo membra anaphorice constituta sunt inter se ὀμόσαντες ἡμῖν ......, προδόντες ἡμᾶς, cum duobus sequentibus autem, quae item inter se anaphoram efficiunt, σὺν Τισσαφέρνει .... τούς τε ἄνδρας .... ἀπολωλέκατε καὶ .... σὺν τοῖς πολεμίοις ἐφ' ἡμᾶς ἔρχεσθε, chiasmum constitunet, cujus extrema pars primae simillima fit. Alius locus est 7, 6, 33: ἔχων μὲν ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευόμην, ἔχων δὲ δι' ὑμᾶς καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν, in quo anaphorice posita sunt ἔχων μὲν ἔπαινον πολὺν, ἔχων δὲ ..... εὔκλειαν, chiastice autem ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν, δι' ἡμᾶς ..... εὔκλειαν. Item in loco 7, 6, 34: πρὸς μὲν Λακεδαιμονίους ὑφ' ὑμῶν διαβεβλημένος, Σεύθῃ δὲ ἀπηχθημένος ὑπὲρ ὑμῶν anaphorice posita sunt verba πρὸς μὲν Λακεδαιμονίους ... διαβεβλημένος, Σεύθῃ δὲ απηχθημένος, participia autem et pronomina chiastice. Sed haec sufficiant de chiasmo et anaphora.

Paucis verbis comprehensurus quid statuendum mihi videatur de pronomine e verbo pendente haec addo. Pronomen, si vim non habet, aut ad aliud pronomen, aut ad conjunctionem, aud ad quodvis aliud vocabulum cum accentu elatum se applicat; ex infinitivo vel participio pendens ante verbum potissimum collocatur; si vim habet, semper fere ante verbum antecedit; contra si verbum cum vi effertur, hoc priorem locum obtinet, sive pronomen habet vim, sive non habet: sunt denique quaedam verba quibus, nisi singularis causa est, semper prior locus assignetur.

Eam legem ii quoque loci, in quibus pronomen e nomine, adjectivo maxime, cum copula conjuncto, pendeat, sequuntur. Ac primo quidem pronomen non cum accentu elatum ad aliud vocabulum se applicat, raro ad pronomen aut ad conjunctionem, ut 1, 7, 4: οἵους ἡμῖν γνώσεσθε τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ὄντας ἀνθρώπους. — 4, 7, 7: ἔνθεν ἡμῖν μικρόν τι παραδραμεῖν ἔσται. — 7, 2, 38: ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστὶ τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. — 2, 3, 20: ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ. — 7, 7, 43: ὅτι σοι ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἦν. — 7, 6, 44: πότερά οἱ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη. — saepius ad aliud vocabulum cum accentu elatum, ut 2, 1, 12: νῦν, ὡς σὺ ὁρᾷς, ἡμῖν οὐδὲν ἔστιν ἀγαθὸν ἄλλο, inserto ὡς σὺ ὁρᾷς. — 2, 4, 6:

ποταμὸς δ' εἴ τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαβατέος οὐκ οἶδα. — 3, 2, 8. 10 (cf. pag. 13. ann.) — 6, 5, 21: τά τε ἱερὰ ἡμῖν καλά. — 7, 6, 23: λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. — haud raro simul pendens vel ex infinitivo vel e participio vel ex adjectivo verbali, ut 1, 6, 8: Ὁμολογεῖς οὖν περὶ ἐμὲ ἄδικος γεγενῆσθαι; — 2, 5, 11: ἐγὼ γὰρ Κῦρον ἐπεθύμησά μοι φίλον γενέσθαι. — 2, 5, 12: ὅστις οὐ βούλεταί σοι φίλος εἶναι. — 2, 5, 18: τοσαῦτα δ' ὄρη ὑμῖν ὁρᾶτε πορευτέα. — 2, 5, 3: οἶδα μὲν ἡμῖν ὅρκους γεγενημένους. — 4, 8, 5: τί ἀντιτετάχαται καὶ χρῄζουσιν ἡμῖν πολέμιοι εἶναι. — 7, 3, 30: μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ σοι βουλομένους φίλους εἶναι. — 7, 7, 29: οἱ νῦν σοι ὑπήκοοι γενόμενοι. —

Sic etiam ubi copula aut ad subjectum se applicat, ut 2, 4, 6: ἱππεῖς εἰσιν ἡμῖν σύμμαχοι. — [4, 8, 14: οὗτοί εἰσιν .... μόνοι ἔτι ἡμῖν ἐμπεδών.] — aud ad aliud vocabulum quod vim habet, ut 7, 7, 50: οὔτ' ἐν τοῖς στρατιώταις ἔσει δι' ἐμὲ ἀτιμότερος, pronomen proxime accedit ad copulam, et ubi non tam copula quam vere verbum est εἶναι, ad hoc se applicat, ut 1, 7, 6: ἔστι μὲν ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, ἡ ἀρχή. —

Ubi nomen vim habet, pronomen sequitur, aut insertum inter nomen et copulam, ut 1, 5, 16: πολεμιώτεροι ἡμῖν ἔσονται. — 1, 9, 29: πιστόν οἱ εἶναι. — 2, 1, 12: τὰ μόνα ἀγαθὰ ἡμῖν ὄντα. — 2, 2, 3: πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν. — 2, 4, 5: πολέμιοι ἡμῖν ἔσονται. — 4, 6, 15: νόμιμον ἄρα ὑμῖν ἐστιν. — 5, 1, 4: φίλος μοί ἐστιν .... Ἀναξίβιος. — 5, 6, 10: οὐ χαλεπὴν ὑμῖν εἶναι. — 6, 1, 26: αἴτιόν τινος ὑμῖν ἀγαθοῦ γενέσθαι. — 7, 1, 28: πολεμίων ἡμῖν ὄντων. — 7, 3, 20: εὔνους δέ σοι ὢν παραινῶ. — 7, 7, 51: ἀσφαλέστερόν γέ σοι οἶδα ὄν. — 7, 8, 4: ἐμπόδιος γάρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ μειλίχιός ἐστιν. — 7, 7, 54: ἐπειδὴ καὶ ἐπικίνδυνόν μοί ἐστιν. — [et inserto verbo e quo pendet infinitivus 7, 6, 12: ταῦτα γὰρ καὶ βέλτιστα ἐνόμιζον ὑμῖν εἶναι καὶ ....—,] aut post copulam collocatum, ad nomen applicatam, ut 1, 6, 9: ὡς ..... σχολὴ ᾖ ἡμῖν .....—. 2, 5, 8: σὲ ..... μέγιστον εἶναι ἡμῖν ἀγαθόν. — 5, 4, 33: νόμος γὰρ ἦν οὗτος σφίσιν. — [7, 2, 32: Μαισάδης ἦν πατήρ μοι. —] 7, 6, 38: τοιοῦτοι ὄντες περὶ ἐμέ. — 7, 7, 35: ἦ μὴν πολύ γέ ἐστιν ἔλαττον νῦν σοι, ubi ad adverbium πολύ, quod arctissime cum adjectivo cohaeret et cum accentu effertur, se applicavit copula. — 7, 7, 18: ἐπειδὴ φίλους ἔφατε εἶναι ὑμῖν, inserto ἔφατε. —

Similes sunt loci, in quibus subintelligenda est copula, ut 3, 2, 36: ἀσφαλέστερον ἡμῖν πορεύεσθαι. — 3, 4, 41: κράτιστον .... ἡμῖν ἴεσθαι. — 5, 8, 18: ἁπλοῦς μοι, ἔφη, ὁ λόγος. — 6, 3, 13: κράτιστον οὖν ἡμῖν. — 7, 3, 19: ἄξιον οὖν σοι. — 2, 2, 12: πορευτέον δ' ἡμῖν. — 7, 7, 22: οὐχ οἷόν τέ σοι λανθάνειν. —

Ubi pronomen vim habet, ante utrumque maxime ponitur et nomen et copulam. 1, 3, 15: δι' ἃ ἐμοὶ ταῦτα οὐ ποιητέον. — 2, 5, 11: σοὶ ταύτην σύμμαχον οὖσαν. — 2, 5, 16: ἅμα ἄν μοι δοκεῖς καὶ σαυτῷ κακόνους εἶναι. — 2, 5, 23: ὅσα δ' ἐμοὶ χρήσιμοί ἐστε ὑμεῖς. — 3, 1, 35: ἡμῖν δέ γε οἶμαι πάντα ποιητέα. — 3, 2, 10: ἡμῖν δὲ συμμάχους. — 3, 2, 18: ἡμῖν μὲν οὐκ εἰσὶν ἱππεῖς. — 3, 2, 23: οὐδ' ὣς ἡμῖν γε ἀθυμητέον. — 3, 3, 2: καὶ νῦν ὑμῖν εὔνους. — 5, 4, 5: οὓς ἀκούομεν ὑμῖν πολεμίους εἶναι. — 5, 4, 7: ὑμῶν ὑπηκόους

εἶναι τούτους. — 5, 6, 28: ὁποῖα μέλλει ὑμῖν τε κάλλιστα καὶ ἄριστα εἶναι καὶ ἐμοί. — 5, 7, 30: ὑμῖν μόνοις μὴ ἀσφαλὲς εἶναι. — 6, 1, 26: οὔτε ὑμῖν μοι δοκεῖ συμφέρον εἶναι .... ἐμοί τε αὖ οὐ πάνυ τι νομίζω ἀσφαλὲς εἶναι τοῦτο. — 6, 2, 12: οὐδ' ἡμῖν εἶναι οὐδεμίαν σωτηρίαν. — 7, 2, 38: εἴ τις σοί ἐστι θυγάτηρ. — 7, 7, 7: ἐπεὶ δὲ ἡμῖν φίλοι ἐγένεσθε. — 7, 7, 5: πρὶν ὑμῖν φίλοι γενέσθαι. — 7, 7, 9: πρὶν δὲ ἡμῖν φίλοι γενέσθαι. — 7, 7, 21: σοὶ γὰρ .... ἐνόμιζον σύμφορον εἶναι. — 7, 7, 36: σοὶ δὲ νῦν ἡ πρόσοδος πλείων ἔσται. — 7, 7, 52: ἐμοὶ δὲ μένειν οὐχ οἷόν τε. — νόμιζε καὶ σοὶ τοῦτο ἀγαθὸν ἔσεσθαι. — Chiasmus inest in locis 1, 3, 9: οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐκείνου ἔτι στρατιῶται ..... οὔτε ἐκεῖνος ἔτι ἡμῖν μισθοδότης. — 2, 4, 16: πιστοὶ ὄντες Κύρῳ καὶ ὑμῖν εὖνοι. — 1, 4, 8: εἰδότες ὅτι κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους. — 7, 3, 34: οἵ τε γὰρ πολέμιοι Θρᾷκες ὑμῖν καὶ ἡμῖν οἱ φίλοι. — Praeter hunc locum unum tantum habemus, in quo pronomen, cum vi elatum, post adjectivum positum sit, quum in adjectivo quoque vis insit 2, 5, 12: καὶ σὲ βουλήσεσθαι φίλον ἡμῖν εἶναι, et unum in quo pronomen cum vi in fine enunciati exstet 1, 6, 6: τοῦτον γὰρ πρῶτον μὲν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἔδωκεν ὑπήκοον εἶναι ἐμοί. —

b. De collocatione pronominis personalis, quod subjectum est aut infinitivi aut participii.

Hic plurimum valet collocatio verbi regentis, ad quod pronomen quam proxime accedere solet. Quare ubi verbum antecedit, pronomen ponitur ante infinitivum vel participium, ubi verbum sequitur, infinitivus vel participium ante pronomen ponitur. Nonnumquam verbum inter utrumque insertum legitur, raro infinitivo vel participio a pronomine sejungitur. Ita nos quoque, ubi accusativus cum infinitivo in nostra lingua superest, pronomen proxime apponimus ad verbum regens. Itaque ab iis verbis proficiscar, quae etiam apud nos cum accusativo et infinitivo conjunguntur, ut ἐᾶν, κελεύειν similibus. 2, 3, 20: ἐρέσθαι δέ με ὑμᾶς ἐκέλευσε. — 3, 3, 3: εἰ μέν τις ἐᾷ ἡμᾶς ἀπιέναι οἴκαδε. — 6, 8, 8: ἠνάγκασα δὲ σὲ τοῦτον ἄγειν. — 6, 8, 16: κωλύοντα καὶ ὑμᾶς ... καὶ ἡμᾶς ... πορεύεσθαι. — 6, 6, 20: καὶ ἐκέλευσέ σε, εἴτε πάντας αἰτιᾷ, κρίναντα σὲ αὐτὸν χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βούλῃ. — 7, 2, 16: νῦν μὲν ἀπιέναι σφᾶς κελεύει. — 7, 6, 24: Ἀρίσταρχος ὑμᾶς ..... οὐκ εἴα εἰσιέναι. — 7, 6, 29: κωλύοντες .... ἡμᾶς πορίζεσθαι. — 2, 3, 26: λαμβάνειν ὑμᾶς ἐκ τῆς χώρας ἐάσομεν. — De aliis nominibus cf. 4, 2, 1. 6, 6, 5. 7, 1, 4. 6, 6, 17 alia.

Quattuor jam sunt genera collocationis. Aut verbum regens praecedit, sequitur pronomen et post hoc infinitivus vel participium; aut pronomen praecedit, inter quod et infinitivum inseritur verbum regens; aut infinitivus primam, verbum regens ultimam sedem habet, pronomen mediam; aut denique infinitivus interpositus est inter verbum regens et pronomen, quod nisi singulari causa postulatum, non fit.

1. Verbum regens praecedit, sequitur pronomen et post hoc infinitivus vel participium. Sine vi pronomen exstat 2, 4, 4: οὐ γὰρ ἑκών γε βουλήσεται ἡμᾶς ἐλθόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα

ἀπαγγεῖλαι. — 2, 5, 22: ὅτι ὁ ἐμὸς ἔρως τούτου αἴτιος τὸ τοῖς Ἕλλησιν ἐμὲ πιστὸν γενέσθαι. — 3, 1, 18: οἶμαι ἂν ὑμᾶς μέγα ὀνῆσαι τὸ στράτευμα. — 3, 1, 39: οἶμαι ἂν ὑμᾶς πάνυ ἐν καιρῷ ποιῆσαι. — 3, 2, 3: οἶμαι γὰρ ἂν ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν. — 3, 2, 8: ἀνάγκη ἡμᾶς πολλὴν ἀθυμίαν ἔχειν. — 3, 2, 24: εἰ ἑώρα ἡμᾶς μένειν παρασκευαζομένους. — 3, 2, 29: ἀναρχίᾳ ἂν καὶ ἀταξίᾳ ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. — 3, 3, 2: εἰ οὖν ὁρῴην ὑμᾶς σωτήριόν τι βουλευομένους. — 3, 3, 12: ἐπειδὴ ἑώρων ἡμᾶς ἐν τῷ μένειν κακῶς μὲν πάσχοντας, ἀντιποιεῖν δὲ οὐ δυναμένους. — 5, 5, 11: νῦν δὲ ἀκούομεν ὑμᾶς εἴς τε τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας ἐνίους σκηνοῦν ἐν ταῖς οἰκίαις ....—. 5, 6, 20: ὁρῶμεν ὑμᾶς ἀπόρους ὄντας. — 5, 7, 9: ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ γοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν. — 5, 7, 27: ποιήσουσιν ὑμᾶς τῶν λόγων μὴ ἀκοῦσαι. — 6, 3, 25: ᾤμεθα ὑμᾶς ... τῆς νυκτὸς ἥξειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. — 6, 3, 26: ᾤμεθα ὑμᾶς πυθομένους τὰ παρ' ἡμῖν φοβηθέντας οἴχεσθαι ἀποδράντας ἐπὶ θάλατταν. — 6, 4, 17: τῶν δ' ἐπιτηδείων ὁρῶ ὑμᾶς δεομένους. — 6, 5, 14: ἴστε μέν με .... οὐδένα πω κίνδυνον προξενήσαντα ὑμῖν ἐθελούσιον. — 6, 6, 27: εἰ καὶ οἴει με ἀδικοῦντά τι ἄγεσθαι. — 7, 1, 28: ἔστι τις οὕτως ἄφρων, ὅστις οἴεται ἂν ἡμᾶς περιγενέσθαι. — 7, 2, 25: ὑπισχνούμενος τἆλλα τέ σε φίλῳ μοι χρήσεσθαι καὶ ....—. 7, 6, 11: πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. — 7, 6, 12: ἦγον δ' ὅθεν ᾤμην τάχιστ' ἂν ὑμᾶς εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. — 7, 6, 22: πᾶσαν οἶδα ἡμᾶς φυλαξαμένους. — 7, 6, 40: καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν στρατηγῆσαι. — 7, 7, 14: οἶμαι δ' ἂν οὖν .... ὑμᾶς ἀπολαβεῖν. — 7, 7, 44: ἔφασαν δέ με καὶ δῶρα ἔχειν παρὰ σοῦ. — 7, 7, 49: μὴ περιιδεῖν με διὰ σὲ ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ. — Vim habet pronomen his locis: 1, 3, 6: νομίζω γὰρ ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι καὶ πατρίδα καὶ ....—. 1, 3, 19: (δοκεῖ δέ μοι ...) ἡμᾶς δ' ἀκούσαντας πρὸς ταῦτα βουλεύεσθαι. — 1, 5, 16: νομίζετε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμέ τε κατακεκόψεσθαι καὶ ὑμᾶς ....—. 1, 9, 26: βούλεται οὖν καὶ σὲ τούτων γεύσασθαι. — 2, 1, 11: νομίζει δὲ καὶ ὑμᾶς ἑαυτοῦ εἶναι. — 2, 5, 12: ἔχω ἐλπίδας καὶ σὲ βουλήσεσθαι. — 3, 1, 37: δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς διαφέρειν τι τούτων. — ἀξιοῦν δεῖ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀμείνους τε τοῦ πλήθους εἶναι καὶ .....—. 3, 5, 5: ὄψονται καὶ ἡμᾶς ἐνταῦθα πορευομένους. — 4, 6, 8: ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ ..... ἡμᾶς δὲ βουλεύεσθαι. — cf. 5, 1, 7. — 5, 6, 29: ᾔδει γὰρ καὶ ἐμὲ οὐκ ἄπειρον ὄντα. — 6, 1, 29: οὐχ εὑρήσετε ἐμὲ στασιάζοντα. — 6, 6, 15: ἐὰν αὐτὸς Ἀγασίας φήσῃ ἐμέ τι τούτων αἴτιον εἶναι. — 7, 1, 30: εὔχομαι .... μυρίας ἐμέ γε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. — 6, 2, 10: ὡς αἰσχρὸν εἴη .... τοὺς μὲν πόνους σφᾶς ἔχειν ....—.

2. Pronomen primam, infinitivus vel participium tertiam sedem habet, verbum regens inter utrumque insertum est. Pronomen vim non habet: 2, 5, 13: οἷς μάλιστα ὑμᾶς νῦν γιγνώσκω τεθυμωμένους. — 5, 8, 19: εἰ δὲ ὕβρει με νομίζετε ταῦτα πράττειν. — 6, 6, 17: ὄμνυμι ..... μήτε με Ξενοφῶντα κελεῦσαι ἀφελέσθαι τὸν ἄνδρα ....—. 7, 6, 32: ἐγὼ μὲν ὑμᾶς φημι δικαίως ἂν ὧν ἐμοὶ χαλεπαίνετε τούτων τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι ὡς ἀγαθῶν. — quibus locis pronomen se applicat ad vocabulum praecedens quod cum accentu effertur; aliis autem locis vis quae inest in pronomine, efficit ut praecedat, ut 2, 5, 4: δύναμαι οὔτε

σὲ αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακῶς ποιεῖν. — 2, 5, 8: τῶν δ' ἀνθρωπίνων σὲ ἐγὼ ...... νομίζω μέγιστον εἶναι ἡμῖν ἀγαθόν. — 2, 5, 11: σὲ δὲ νῦν ὁρῶ τήν τε Κύρου δύναμιν καὶ χώραν ἔχοντα ....—. 3, 1, 17: ἡμᾶς δὲ .... τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. — 4, 6, 14: ὑμᾶς γὰρ ἔγωγε ...... ἀκούω ...... κλέπτειν μελετᾶν. — 4, 6, 16: κἀγὼ ὑμᾶς ἀκούω δεινοὺς εἶναι κλέπτειν. —

3. Infinitivus vel participium primam sedem habet, verbum regens tertiam, pronomen mediam. 1, 7, 5: οὐ μεμνήσεσθαί σέ φασιν. — 2, 5, 3: φυλαττόμενον δὲ σέ τε ὁρῶ ..... cf. supra 2, 3, 20. 2, 3, 26. 7, 2, 16. — Huc pertinet etiam locus 1, 3, 15: ὡς μὲν στρατηγήσοντα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν μηδεὶς ὑμῶν λεγέτω. —

4. Infinitivus vel participium mediam sedem habet ibi tantum ubi singularis causa postulat. Sic 1, 3, 18: δοκεῖ δέ μοι ..... ἕπεσθαι καὶ ἡμᾶς in pronomen propterea quod vim habet, enunciatum desinit. In locis 1, 7, 3: νομίζων ἀμείνους καὶ κρείττους πολλῶν βαρβάρων ὑμᾶς εἶναι. — 5, 6, 30: εἰ μὲν ἑώρων ἀποροῦντας ὑμᾶς. — 6, 5, 14: οὐ γὰρ δόξης ὁρῶ δεομένους ὑμᾶς εἰς ἀνδρειότητα. — 3, 2, 29: νομίζοντες ὄντων μὲν ἀρχόντων καὶ ἡμῶν πειθομένων ἱκανοὺς εἶναι ἡμᾶς περιγενέσθαι τῷ πολέμῳ adjectiva vel participia propter vim quae inest in iis praecedunt. In loco 7, 6, 13: ἐπεὶ δ' Ἀρίσταρχος ἐκώλυε διαπλεῖν ἡμᾶς in unum quasi coaluit ἐκώλυε cum infinitivo; et 7, 7, 8: ἀποπορευομένους ἡμᾶς οὐδ' ἐναυλισθῆναι ὅσον δύνασαι ἐπιτρέπεις pronomen se applicavit ad participium cum vi elatum.

Praeterea duobus locis accusativus cum infinitivo subjectum est. Ibi id vocabulum priorem locum habet, in quo vis inest. 2, 5, 15: τὸ σὲ ἡμῖν ἀπιστεῖν. — 7, 7, 26: τὸ πιστεύεσθαί σε. —

Ita etiam in genetivis absolutis tum tantum priore loco positum est pronomen quum vim habet. Sic in locis 1, 3, 6: ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς .....—. 2, 5, 23: ὑμῶν παρόντων. — 3, 2, 9: ἡμῶν πειθομένων. — 4, 1, 27: ἐμοῦ ἡγουμένου. — 6, 2, 5: ἡμῶν καθημένων. — 6, 2, 10: τὴν σωτηρίαν σφῶν κατειργασμένων. Eadem de causa in locis 2, 4, 5: καὶ ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν. — 5, 6, 3: ὅτι οὐχ ὡς τοῖς Ἕλλησι πολεμησόντων σφῶν εἴποι. — 5, 7, 10: τί γάρ, ἄρχοντας αἱρουμένων ὑμῶν ἐγώ τινι ἐμποδών εἰμι; — 5, 8, 10: παρεστηκότων ἡμῶν. — 6, 5, 17: ἐπιόντων μὲν ἡμῶν ... ἀπιόντων δὲ ...—. 7, 6, 27: ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ ὄντων ὑμῶν. — 7, 6, 39: ἐρωτῶντος ἐμοῦ. — 7, 7, 37: ὡς φίλου ὄντος σου, participium praecedit. In loco 3, 2, 9: περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων pronomen ad vocabulum cum vi elatum se applicat. Chiasmus inest in loco 7, 7, 32: σοῦ γὰρ κρατοῦντος δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς, κρατουμένου δέ σου ἐλευθερία.

Pauca liceat addere de iis locis, in quibus accusativus cum infinitivo pendet e verbo δεῖ vel χρή. Haec enim verba plerumque inseruntur inter pronomen et infinitivum, sive vim habet pronomen, quod saepius legitur, sive non habet. 1, 7, 7: ἢν δ' ἡμεῖς νικήσωμεν, ἡμᾶς δεῖ τοὺς ἡμετέρους φίλους τούτων ἐγκρατεῖς ποιῆσαι. — 2, 3, 27: ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν

δεήσει ὀμόσαι. — 3, 1, 44: *ἃ καὶ ἡμᾶς δεῖ νῦν καταμαθόντας .... αὐτούς τε ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι καὶ .....*—. 3, 2, 6: *ἡμᾶς δὲ δεῖ ταῦτα ὁρῶντας μήποτε ἐξαπατηθῆναι ἔτι ὑπὸ τούτων.* — 5, 4, 21: *ὑμᾶς δεῖ παρασκευάζεσθαι.* — 5, 6, 5: *ἡμᾶς γὰρ δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν.* — *ὑμᾶς δεήσει τοὺς μαχομένους εἶναι.* — 5, 8, 11: *τούτου οὖν ἕνεκα ζῶντας ἡμᾶς δεῖ κατορυχθῆναι;* — 6, 4, 12: *ὑμᾶς δὲ δεῖ παρασκευάζεσθαι.* — 6, 5, 18: *ἡμᾶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου δεῖ διδάσκεσθαι ....*—. 7, 1, 30: *ἐὰν δὲ μὴ δύνησθε ταῦτα, ἡμᾶς δεῖ ἀδικουμένους τῆς γοῦν Ἑλλάδος μὴ στέρεσθαι.* — 1, 4, 14: *ἐγὼ οὖν φημι ὑμᾶς χρῆναι διαβῆναι τὸν Εὐφράτην ποταμόν.* — 3, 2, 24: *καὶ ἡμᾶς δ' ἂν ἔφην ἔγωγε χρῆναι μήπω, φανεροὺς εἶναι οἴκαδε ὡρμημένους.* —

Jis tantum locis, in quibus ad aliud vocabulum se applicat *δεῖ* vel *χρὴ* ante pronomen positum legitur, quod accidit post *τί* interrogativum 4, 6, 19: *καὶ τί δεῖ σὲ ἰέναι καὶ λιπεῖν τὴν ὀπισθοφυλακίαν;* [cf. 2, 1, 10. 2, 4, 19. 2, 4, 7. 6, 6, 4. 1, 3, 11.] — post particulas negativas 6, 6, 14: *οὔκουν δεῖ οὔτε ἑνὸς ἀνδρὸς ἕνεκα οὔτε δυοῖν ἡμᾶς τοὺς ἄλλους τῆς Ἑλλάδος ἀπέχεσθαι.* — 5, 7, 5: *οὐ χρή με ἐνθένδε ἀπελθεῖν.* [cf. 6, 4, 32. 5, 1, 10. 5, 1, 14. 5, 6, 22. 6, 5, 21. 7, 6, 30.] — post aliud vocabulum cum vi elatum 7, 7, 34: *εἰ ταῦτά τε ὀφείλοιτο ἄλλους τε κρείττονας τούτων δέοι σε μισθοῦσθαι.* [cf. 6, 6, 25. 4, 8, 14. 3, 2, 28.]

Tribus locis infinitivus propter vim quae in eo inest, primam sedem habet, verbum *δεῖ* tertiam, pronomen mediam. 3, 2, 34: *δῆλον ὅτι πορεύεσθαι ἡμᾶς δεῖ.* — 3, 2, 36: *οὐκ ἂν ὁπότε οἱ πολέμιοι ἔλθοιεν βουλεύεσθαι ἡμᾶς δέοι.* — 6, 1, 31: *ὅτι τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαί με δεῖ.* —

c. De genetivo pronominis personalis qui pendet vel ex comparativo vel ex alio nomine.

Pauca sunt quae hic dicenda videantur. Omnibus fere locis cujusvis nominis genetivi post comparativum collocati leguntur. Ita genetivus nominis substantivi quater tantum in omnibus anabasis libris ante comparativum legitur idque propter vim suam. 1, 5, 2: *πολὺ γὰρ τῶν ἵππων ἔτρεχον θᾶττον.* — 3, 1, 24: *τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι.* — 3, 2, 19: *τῶν ἵππων .... ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος.* — 5, 6, 22: *τῆς Ἑλλάδος οὐδὲν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι.* Reliquis locis omnibus comparativus priorem locum obtinet. Sic legimus *προτέρα* 1, 2, 25; *κακίους* 1, 3, 18; *κακίονες* 3, 2, 17; *μείζων* 1, 3, 19; *ἀνωτέρω* 1, 4, 17. 4, 2, 25. 26; *πολεμιώτεροι* 1, 5, 16; *ἀμείνους καὶ κρείττους* 1, 7, 3; *πλουσιωτέρους* 1, 9, 16; *μᾶλλον* 2, 5, 14; *κρεῖττον* 2, 5, 19. *κρείττω* 3, 1, 4. 5, 6, 8; *ἀμείνους* 3, 1, 37; *ἐπιμελεστέρους* 3, 2, 30; *πλέον* 3, 2, 34. 3, 3, 11. 7, 5, 15. *πλεῖον* 7, 3, 12; *βραχύτερα* 3, 3, 7; *μακρότερον* 3, 4, 16; *προσωτέρω* 4, 3, 34. *ὕστερον* 4, 2, 34; *μείονες* 4, 5, 36. *μεῖον* 4, 3, 34. 5, 6, 9. 6, 4, 3. 7, 1, 27; *ἥττους* 5, 6, 18; *ἐλάττους* 7, 1, 27. 7, 2, 6; *κάλλιον* 7, 7, 41.

Ita etiam genetivus pronominis personalis semper fere post comparativum collocatus

est. Videtur tamen hoc quoque non parvi momenti esse, quo loco substantivum positum sit, ad quod comparativus pertineat. Habemus certe comparativum *κρείττων* 1, 2, 26: *οὐδενί πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν.* — 7, 7, 34: *εἰ ταῦτά τε ὀφείλοιτο ἄλλους τε κρείττονας τούτων δέοι σε μισθοῦσθαι,* ante genetivum positum cum nomine ad quod pertinet; contra 7, 7, 31: *τούτων κρείττονας τοὺς Λακεδαιμονίους*, comparativus cum nomine suo post genetivum positus est. Duobus aliis locis, in quibus hic comparativus cum genetivo pronominis exstat, 5, 4, 21: *ὅπως καὶ τοῖς φίλοις τῶν βαρβάρων δόξετε κρείττους αὐτῶν εἶναι.* — 7, 6, 35: *ὑπὲρ ὧν ἐγὼ ἀπήχθημαι τε πλεῖστα καὶ ταῦτα πολὺ κρείττοσιν ἐμαυτοῦ*, ex antecedentibus verbis facillime substantivum subauditur, ad quod comparativus referendus est.

μᾶλλον ante genetivum legitur 2, 1, 23: *θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν*, post genetivum, qui magnam vim habet 1, 9, 4: *καὶ τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων μᾶλλον*: quo loco etiam genetivus *ἑαυτοῦ* ante comparativum *ὑποδεεστέρων* collocatus est et propter articulum additum et ne genetivus *ὑποδεεστέρων* a comparativo *μᾶλλον* sejungeretur.

Praeterea habemus locos 3, 1, 23: *σώματα ἱκανώτερα τούτων.* — 7, 7, 33: *πλείονας τούτων.* — 6, 3, 18: *ἐντιμοτέρους ἐκείνων.*

Comparativus *βελτίων* bis in anabasi legitur post genetivum pronominis, cum vi elatum: 3, 2, 23: *οὓς οὐκ ἂν ἡμῶν φαίημεν βελτίους εἶναι.* — 2, 2, 1: *ὅτι πολλοὺς φαίη Ἀριαῖος εἶναι Πέρσας ἑαυτοῦ βελτίους.*[1]) — Denique legitur 1, 5, 16: *καὶ ὑμᾶς οὐ πολὺ ἐμοῦ ὕστερον*, quo loco et pronomen ad adverbium *πολὺ* se applicavit, et comparativus, propter vim quam habet, ultimam enunciati sedem obtinuit.

Etiam aliae voces ad comparativi notionem prope accedentes genetivum post se positum habent. Sic substantivorum genetivi leguntur post *ὑστερεῖν* 1, 7, 12; *περιεῖναι* 1, 9, 24; *περιγίγνεσθαι* 2, 1, 13; *ἡμιόλιον* 1, 3, 21; *προδραμόντες* 5, 2, 4; *πολλαπλάσια* 7, 7, 27; *προειστήκει* 1, 2, 1. 6, 2, 9 (sed cum articulo *τοῖς τῶν Ἑλλήνων προεστηκόσι* 7, 1, 30); et si haec quoque addere licet, *πέραν* 1, 5, 10. 4, 3, 3. *πέρα* 6, 5, 7; *ἀποσπασθῆναι* 2, 2, 12; *πρόσω* 3, 2, 22; *ἀμφοτέρωθεν* 3, 4, 29; *ἔνθεν καὶ ἔνθεν* 5, 2, 22; (sed 5, 6, 7: *τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερα.*) *ἄνω* 4, 3, 3; *ἐν ἀριστερᾷ* — *ἐν δεξιᾷ* 4, 3, 17; *πόρρω* 1, 3, 12. 3, 4, 35. — Ita etiam genetivus pronominis personalis 3, 2, 14: *πολλαπλασίους ὑμῶν αὐτῶν ἐνικᾶτε.* — 5, 5, 22: *καὶ ἄλλοις πολλαπλασίοις ὑμῶν ἐπολεμήσαμεν.* — 4, 3, 28: *ἔνθεν καὶ ἔνθεν σφῶν.* — 4, 8, 11: *περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι.* — 5, 1, 9: *ὑπερκάθηνται γὰρ ἡμῶν.* — 7, 3, 9: *ἀπεχούσας ἡμῶν.* — [cf. 5, 4, 31. 6, 5, 8. 7, 5, 15 alia.] — 1, 4, 14: *τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν.* — Sed *πλεονεκτεῖν* pronomen ante se habet 5, 8, 13: *ἡμῶν πλεονεκτεῖν.* — cf. 3, 1, 37 *τούτων ἐπλεονεκτεῖτε.*[2]) —

---

[1]) Hunc comparativum aliis locis saepe legimus (7, 8. 4. 7, 6, 38. 6, 1, 31. 3, 2, 82. 37. 38. 3, 3, 5.), sed sine genetivo; in Hierone tamen 1, 1 bis exstat ante genetivum.

[2]) At in Hierone 8, 1 *πλεονεκτεῖν* ante pronomen legitur ibidemque *μειονεκτεῖν* 1, 18, 19.

Sed genetivus pronominis etiam iis locis quibus ex alio nomine pendet, nisi vim habet, rarissime ante hoc nomen legitur. Sexies legimus genetivum partitivum cum vi elatum ante nomen 1, 6, 9: *ὑμῶν δὲ σὺ πρῶτος.* — 1, 7, 7: *ὑμῶν δὲ τῶν Ἑλλήνων καὶ στέφανον ἑκάστῳ χρυσοῦν δώσω.* — 3, 1, 16: *ἡμῶν δ' οὐδεὶς οὐδὲν ἀντεπιμελεῖται.* — 5, 7, 13: *καὶ ὑμῶν τινες.* — 5, 7, 32: *ἦσαν ..... καὶ ἡμῶν οἳ ἔδεισαν.* — 6, 6, 20: *εἴτε οὖν ἡμῶν τινα αἰτιᾷ.* — bis sine vi positum pronomen se applicat ad aliud vocabulum, 1, 7, 4: *ἐγὼ ὑμῶν τὸν ... ἀπιέναι βουλόμενον ...*—. 5, 1, 18: *ἐπὶ λείαν γὰρ ὑμῶν ἐκπορεύσονταί τινες.* — Reliquis locis omnibus pronomen sequitur plerumque sine vi 1, 3, 5: *μηδεὶς ὑμῶν.* — 3, 1, 21: *ὁπότεροι ἂν ἡμῶν.* — 3, 1, 35: *οὓς μὲν ἐδυνήθησαν συνειλήφασιν ἡμῶν.* — 3, 2, 18: *εἰ δέ τις ὑμῶν ἀθυμεῖ.* — 2, 5, 18: *ὁπόσοις ἂν ὑμῶν βουλώμεθα μάχεσθαι.* — 3, 2, 28: *ὡς πλεῖστοι .... ἡμῶν.* — 3, 2, 31: *τὸν ἀεὶ ὑμῶν ἐντυγχάνοντα.* — 3, 2, 39: *ὅστις ὑμῶν.* — 4, 8, 12: *οἱ κράτιστοι ἡμῶν.* — 5, 5, 20: *οἱ κάμνοντες ἡμῶν.* — 5, 7, 11: *εἰ δέ τις ὑμῶν οἴεται.* — 5, 7, 14: *οὐδενὶ ἡμῶν εἰπών.* — 5, 7, 28: *ὃν ἂν ὑμῶν ἐθέλῃ.* — 5, 8, 25: *εἰ μέν τινι ὑμῶν ἀπηχθόμην.* — 6, 6, 17: *ἄλλον ὑμῶν μηδένα.* — 7, 2, 13: *εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι.* — 7, 3, 47: *καταμένειν τινὰς ἡμῶν.* — 7, 6, 7: *δαρεικὸν ἕκαστος οἴσει τοῦ μηνὸς ὑμῶν.* — semel etiam cum vi 5, 8, 8: *ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη.* —

Item genetivus possessivus post nomen collocatur 3, 2, 29: *τοὺς στρατηγοὺς ἡμῶν.* 3, 3, 16: *ἐν τῷ στρατεύματι ἡμῶν.* — 5, 4, 9: *σύμμαχοι ὑμῶν.* — 5, 8, 27: *τῇ πατρίδι μου.* — 6, 6, 12: *αἱ πόλεις ἡμῶν.* — 7, 3, 35: *οἱ πολέμιοι ἡμῶν.* — semel tantum ante nomen applicatus ad vocabulum praecedens cum accentu elatum: 4, 8, 11: *εἰ διακοπείη ἡμῶν ἡ φάλαγξ.* —

Item genetivus post *μέσον* collocatur: 2, 2, 3: *ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως.* — 5, 2, 26: *εἰς τὸ μέσον ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων.* —